

Št. 145

**JUNIJ
2018**

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

Številka prodajalca:

KRALJI TULICE

Odgovorni in izvršni urednik:

Jean Nikolič

Tehnični urednik in oblikovanje:

Chris Hartke

Kulturna urednica:

Mirjam Gostinčar

Uredniški odbor:

Bojan Dekleva, Luna Jurančič Šribar, Mirjam Gostinčar

Sodelavci uredništva:

Tomaž Golob, Gregor B. Hann, Jurij Kunaver, Vanja Kurbus, Barbara Jozelj,

Žiga Novak, Monika Buhanič - Biba, Barbara Pišlar, Jasmina Memić,

Špela Blatnik, Diego Menendes

Grafična zasnova:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Mojca Pipan

Ilustracije:

Janne Karlsson, Janez Kompare, Laura Ličer, Anamarija Bukovec,

Leah Artist Mihalič, Peter Poljanski, Rade Nikolič

Fotografiji na ovitku:

Nada Žgank

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR,
v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: info@kraljiulice.org

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

SI56 0510 0801 2105 010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

030 323 128

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajalci prodajajo časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljajo le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil!
Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO:

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za zdravje -- Mestna občina Maribor
Ministrstvo za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti -- FIHO
Javni stanovanjski sklad MOL -- Javni medobčinski stanovanjski sklad Maribor

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

Foto: arhiv KU

Uvodnik:

LJUBEZEN DO SEBE

foto: osebni arhiv

*Ljubezen te bo rešila,
ko se bo ocean sam od sebe razklal na pol,
ko bo mrzel piš zavel točno čez te
in bo strup požrl dragocen zrak.
Ljubezen te bo rešila
pred zlom in požrtnostjo nevedneža,
pred resnico in
udušeno lučjo dolgočasne resničnosti.
Pred sabo, ko si prepričan,
da imaš kontrolo.
Ljubezen te bo rešila
pred podkupljivostjo lene duše
in izkrivljenimi sebičnimi cilji.
Ljubezen te bo rešila bede ...**

Dogajanje v minuli, turbulentni polovici zadnjega leta mi je dalo misliti. Najbolj intenzivno sem se zatikala ob vprašanju, kdaj se kot človek dejansko čutiš najbolj živega. Je to res v času, ko izgubiš kontrolo, ko stojiš na previsu osamelca in je razgled božanski, veter v laseh pa nič več vzgonski? Se je zgodilo, ko sem na ne preveč fin, predvsem pa nepričakovan način izgubila stik s sabo in svetom? In skupaj s tem smer.

Kdaj je dovolj in kdaj preveč? Mejniki je zagotovo trenutek, ko življenje ni več čudovit perpetuum mobile.

Zadeve objektivno ostajajo enake, ti pa si, ne glede na vse, zagoden v medprostoru in medčasu. Veš, da moraš nujno izplezati, veš, da so okoli tebe ljudje, ki so (morda) odvisni od tebe in obratno, vendar ne zbereš dovolj moči niti za to, da bi se splazil iz postelje.

Ni kaj, nenaklonjene okoliščine te tu pa tam priženejo do točke, ko najmanjši avtomatizem postane napor in so možgani na overload. Misli kot zblaznele opice vršijo nerazumljiv križarski pohod in treba se je na novo vzpostaviti. Toda kako?

Tu ni v pomoč niti znanje niti razum. Celo izkušnje drugih so samo za okus. In predvsem: ni nikakršnih bližnjic.

Dogaja se (s tem mislim seveda na takšno in drugačno izgorelost), ki v svetu, kakršen je, postaja redna, neredko obsojana praksa. Kar ni nikakršna tolažba, prej opomin. Govora o tem je zadnje čase veliko in to ni naključje. Se pa seveda vprašaj, kje si skrenil s poti. In kako to, da ravno ti?

V mojem življenju, roko na srce, ni bilo ravno na pretek avtoritet ali pa je bolj res, da so le redke naredile vtis. Z izjemo mojstra, ki me je svoje dni v skupini strmo pogledal v oči in rekel: »Depresivneži so leni ljudje.« S tem sem se kajpada morala strinjati, moja vera v izrečeno je bila in je še vedno neomajna. Cilji, ustvarjalnost in delovanje poganjajo življenje. Najmogočnejše poganjalo izmed vseh je ljubezen. Kako preprosto in kako logično.

Pa vendar danes razumem. Vem, da razumski del lahko nekaj sprejme, ampak kaj, ko v globinah še vedno brbota po svoje. Ključ sta vedno ravnotežje in borba, nikakor ne slovo. Pa čeprav gre za slovo – na določen način. Ni ravno mačji kašelj spet vzljubiti tegobe in preizkušnje ter se soočiti s seboj. Zahvala gre vsem, ki vedo in so bili zraven.

Mirjam Gostinčar

* Prirejeno po Michaelu Giri – Swans: Ljubezen te bo rešila.

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 SLIŠANJE GLASOV
- 5 PETA KOLUMNA
- 7 IZSEK ČASA – ZGODOVINSKA RUBRIKA
- 7 POPOTNICA
- 8 ZEMLJA
- 8 TAKRAT TRAPA, ZDAJ SEM SE PA NAUČILA ŽIVETI IZ SVOJIH NAPAK
- 9 TATU ZGODBA
- 9 TO NI ZGODBA
- 10 ODGOVOR SPL-A NA CVETKE S KNOBLEHARJEVE
- 11 CESTNA FILOZOFIJA
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 15 MARIBORSKA STRAN
- 16 pOdpiram – AINA ŠMID
- 17 SOL IN KOPER
- 18 LIKOVNO-POETIČNA STRAN
- 19 NA PTUJU IMAJO PA KAMRO?!
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 21 KRALJICA IN KRALJICA
- 22 KRALJEVI RECENZOR
- 24 KOT NA ZAČETKU SMO TUDI NA KONCU VEDNO VSI LJUDJE
- 25 IZZA REŠETK
- 26 SMS KOMENTARNICA
- 26 RAZVEDRILO
- 26 LUDSKA KUHA
- 27 MILOŠEV FOTO KOTIČEK
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 KRIŽANKA

To sem jaz:

PIET, 1. DEL

Foto: Nada Žgank

Moje ime je Piet, star sem 42 let, vendar se počutim kot 24-letnik. Prihajam iz Nizozemske, in sicer iz kraja Eindhoven. Moje otroštvo ni bilo lahko. Pri treh letih so mi diagnosticirali levkemijo. Starši so se skupaj z zdravniki odločili za poskusno obliko terapije (presaditev kostnega mozga in izvornih celic), ki je bila v tistem času še v povojih.

Zdravniki so prišli šestkrat do osemkrat na dan in mi z nekakšnim orodjem, mogoče tudi iglo, skozi rebra vnašali izvorne celice. To je eden izmed mojih prvih spominov. Oče se je takrat o moji boleznii pogovarjal s starejšim kmetom, ki je predlagal, naj začnem jesti veliko mesa – še posebej jagnjetino in divjačino. Po treh mesecih sem imel kontrolo, ki je potrdila, da je vse v redu. Še danes ne vem, ali sem ozdravel zaradi prehrane ali terapije. Ali pa kombinacije obojega. Mislím, da sem zaradi bolezni zaostajal za vrstniki pri socialnih veščinah. Takrat se ni veliko govorilo o Aspergerjevem sindromu in zanj še ni bilo dosti posluha v akademskih krogih. Diagnosticirali so mi ga šele pri 25. letu, med prestajanjem zaporne kazni.

Oče je bil do mene fizično nasilen že od majhnega, kar je privedlo do tega, da sem pri 22. letih pristal na cesti. Na cesti sem bil šest let. Nisem imel dokumentov, naslova, niti pravice do denarne socialne pomoči. Vsake toliko so mi nekaj denarja posodili prijatelji, včasih sem delal, a prišlo je do točke, ko nisem imel denarja, da bi si lahko kupil hrano. Zato sem začel s krajami, zaradi česar sem bil obsojen na eno leto zavora. Ko se je kazen že iztekala, so socialne delavke klicale moje starše, če se smem vrniti k njim, s čimer so se strinjali. Pri njih sem živel eno leto in si v tem času našel tudi službo.

Na dan mojega rojstnega dne, ko sem pripravljaj vse potrebno za praznovanje, sta mimo prišla policista. Z njimi sem imel slabe odnose. Ne vem, zakaj sta prišla. Zdi se mi, da sta prav iskala nekaj, s čimer bi me lahko kaznovala. Povedal sem jima, da lahko pri sebi doma delam, kar želim, in imam pravico do svojega mnenja. Če navedem primer ... rekel sem, da sta neumna in da je to moje mnenje. Ker sem ju užalil, sta me nasilno aretirala. Od tistega dne imam poškodbo hrbtenice. Ker sem se upiral, sem bil obsojen zaradi napada na uradno osebo. Zopet sem šel v zapor za dve leti in bil zaradi incidenta označen kot *persona non grata*. Imel sem tudi svoje gradbeno podjetje, v katerem sem delal več kot 100 ur tedensko. Zaradi tempa in osebnih težav moje telo ni več zmoglo naporov in padel sem v nezavest. Osebni zdravnik mi je svetoval počitek in dopust. Zato sem prišel v Slovenijo, a sem tudi tu imel težave. Se nadaljuje.

OČE JE BIL DO MENE FIZIČNO NASILEN ŽE OD MAJHNEGA, KAR JE PRIVEDLO DO TEGA, DA SEM PRI 22. LETIH PRISTAL NA CESTI.

VODNIK ZA SAMOPOMOČ ZA POGOVOR Z GLASOVI, 3. DEL

V rubriki Slišanje glasov v treh nadaljevanjih objavljamo besedilo, ki sta ga pripravila Rufus May in Elisabeth Svanholmer, prevedel pa Bojan Dekleva. Tokrat je na vrsti vrsti tretji, zadnji del.

9. O čem naj govorim z glasovi?

Eden od ciljev pogovora je ugotoviti, kateri so nameni glasov, ki morda niso jasni na prvi pogled. Včasih je koristno ugotoviti, kako se glas počuti in kakšne so njegove potrebe ali kaj mu/ji je pomembno. Morda se boste počutili kot raziskovalni novinar. Poskušajte zbrati več informacij, da boste morda bolje razumeli, zakaj je glas tam, kaj misli, da je njegovo poslanstvo, in kako bi lahko skupaj živela.

10. Kaj lahko vprašam glasove?

Tukaj je nekaj idej in predlogov:

Kako si?

Kaj ti je trenutno pomembno?

Kako se počutiš?

Imaš kakšen nasvet zame?

Kakšno bi bilo moje življenje, če tebe ne bi bilo?

Kaj je tvoj namen?

Kakšna glasba/hrana ti je všeč?

Katerih situacij ne maraš?

Kako se sprostiš in se spočiješ?

Kakšen se ti zdi pogovor z mano?

Če vam uspeva razviti pogovor z glasom, lahko poskusite postaviti vprašanja, kot so tale:

Ko rečeš (... tu ponovite nekaj, kar glas pogosto govori), kaj s tem misliš?

Zakaj to govoriš? Zakaj zdaj to praviš?

Kako se počutiš, ko ... (tu opišete neko svojo dejavnost, npr., ko greste nakupovat v trgovino)?

11. Kako lahko ustvarim boljši odnos z glasovi?

Ali lahko naredite s svojim glasom nek skupen dogovor? Npr. pol ure, uro na teden poslušajte glasbo, ki je glasu všeč, ali enkrat tedensko jejte hrano, ki jo ima

rad. Lahko se pogajate, kakšno obleko naj nosite – npr. naj glasovi izberejo, katere nogavice/šal boste nosili, ali jih vprašajte, če jim je všeč nek vaš nakit. Glasovom povejte, kakšen je vaš načrt za tekoči dan. Še posebej lahko pomirite glasove, ki se počutijo zaskrbljene, ko jim poveste, kaj vse se bo ta dan zgodilo. To naredi stvari predvidljivejše in lahko pomaga, da se glasovi počutijo varneje. Gradnja odnosov, ki temeljijo na enakosti in spoštovanju, je lahko težko delo. Enakost pomeni, da obe strani prevzmeta odgovornost za to, kar pravita in počneta. Poskusite se izražati jasno in iskreno (kar je lahko strašljivo) in spoštujte različna mnenja. Ne poskušajte drugim vsiliti svojega načina delanja stvari ali svojih pogledov na svet.

12. Čemu naj se izogibam pri pogovoru z glasovi?

Izogibajte se temu, da bi:

... se z glasovi pogovarjali ves čas.

Poskrbite za to, da boste vpleteni tudi v zunanji svet (npr. pustite za pogovor z glasovi le pol ure časa na dan);

... bili agresivni do glasov;

... poskušali prisiliti glas v pogovor;

... se ne držali dogovorov – tako kot v vsakem odnosu se držite sprejetih dogovorov, kar bo pomagalo zgraditi zaupanje in spoštovanje;

... bili neiskreni.

13. Uporaba humorja.

Humor je lahko koristen način za olajšanje pogovora ali izgradnjo mostov. Morda so stvari, ki se jim lahko skupaj z glasovi smejete, čeprav se običajno s tem ne bi strinjali. Nekateri glasovi dajejo ironične in duhovite komentarje. Ko spoznate svoje glasove, se lahko izkaže, da imajo velik smisel za humor, ali pa boste morda skupaj ugotovili, da lahko vidite smešne plati stvari.

14. Uporaba ustvarjalnosti?

Ni treba, da se spreminjanje odnosa med vami in glasovi dogaja samo skozi

K. K. Volk

pogovor. Včasih je lepo narediti stvari tudi malo drugače. Spodaj navajamo, kaj so nekateri ljudje že naredili s svojimi glasovi:

Ustvarili so Facebook profil za svoje glasove. Glasovi so morali izbrati svoje ime in sliko profila in ustvariti informacije o tem, kaj jim je všeč in kaj ne. Če ne želite ustvariti pravega Facebook profila, lahko samo vprašate glas, kakšne stvari bi želel dodati v profil, če bi ga zanj ustvarili.

Izdelali so lutke, ki so predstavljale glasove. Skupaj z glasom se odločite, kakšna naj bo ta lutka.

Izdelava kolaža. Skupaj z glasom izberite slike in besede, da ustvarite kolaž, ki pripoveduje zgodbo o glasu ali pove nekaj o tem, kakšen in kdo je ta glas. Pisanje pesmi/rapa.

Pisanje tega, kar glas govori.

Risanje ali slikanje glasov ali tega, kako se počutijo, morda tudi njihovih zgodb. Povabite glas zraven, ko kaj delate, npr. greste na sprehod ali ko delate z glino. Posvetite neko dejavnost glasu – npr. jejte nekaj okusnega, vadite jogo ali telovadite, poslušajte glasbo. Povejte glasu, da to delate zato, ker veste, da mu/ji je to všeč.

»NAJVEČJE POJAVE NA PODROČJU PSIHIATRIJE SO RAVNO PSIHIATRI, KI NAS, POJAVE, LE POLNIJO Z ZDRAVILI, POZDRAVIJO PA NIKOGAR NE.«

ROBERT ŽERJAV, HRASTOVEC

DEVIACIJA KAPITALIZMA

Mnoštvo zastav Union Jack – Združeno kraljestvo Velike Britanije – je konec maja plapolalo na Castle Hillu oziroma po vsem britanskem kraljestvu. Trgovine so bile dodobra založene z majicami in čajnimi brisačami, ki so jih krasile podobe Harryja in Meghan, povsod so viseli sporočila in čestitke ...

Da, poročil se je princ Henry Waleški – šesti v vrsti za prestol –, imenovan tudi Harry, in mediji so čisto »ponoreli«. Rekel bi, da se je v okviru dogodka pritisk dvignil tudi številnim brezdomcem, ki živijo v okolici palače. Reka kartonskih škatel, spalnih vreč, odev, knjig, oblačil ... je bila seveda očem nesprejemljiva, saj naj bi kazila pravilčno podobo kraljevske poroke. Že decembra lani je predsednik odbora kraljevega okrožja Windsor med svojim smučarskim dopustom v Wyomingu tvitnil, da želi, da se pred oh in sploh poroko reši problem epidemije brezdomstva in vagabundstva v njegovem okolišu. Dovolj zgovorna je že beseda epidemija in je ne rabim komentirati. Dodal je še: »Brezdomstvo je popolnoma nesprejemljivo v tako skrbni in sočutni skupnosti, kot je naša.« LOL.

Kako je torej mestna uprava v tem primeru »polepšala« mesto za en vikend (glede na to, kako zasuti smo bili s prispevki na temo ceremonije, je prav neverjetno, da je bilo praktično nemogoče zaslediti poročila o windsorski čistki)?

V sredo 16. 5. se je namreč v omenjeno okrožje pripeljala truma policistov in začela z akcijo. Brezdomcem so razložili, da se morajo umakniti. Ker je bilo več kot očitno, da svoje lastnine ne bodo kar tako zapustili, je mesto priskrbelo prostor, kamor so jo lahko za čas poroke shranili. Posnetki prikazujejo policiste, ki v nepredušno zaprte prozorne vreče zlagajo predmete v lasti brezdomcev ter jih nato s policijskimi maricami vozijo na omenjeno lokacijo. Zanimivo je tudi, da so se oblasti v primeru »preseljevanja« windsorskih brezdomcev sklicevale na zakon iz leta 1824.

»Važno je, da je zakon na naši strani,« bi lahko rekli ...

Zaplenili so tudi dvonadstropni avtobus (The Ark project), ki ponuja prenočišče desetim okoliškim brezdomcem, saj naj ta ne bi imel urejene javne licence za svoje dobrodelno poslanstvo. Med samim zasedom je bil avtobus nastanjen, vendar to policistov ni zaustavilo. Vodja The Ark project je dejal: »Policija za izpust avtobusa zahteva 1.500,00 funtov, vendar si tega zneska kot neprofitna dobrodelna organizacija ne moremo privoščiti.« Dogodek je sprožil naslednji odziv – odprla se je spletna stran za zbiranje sredstev oziroma akcija z imenom »Osvobodimo Lennyja, naš brezdomski avtobus«.

Na eni strani imamo torej ves blišč tega sveta, na drugi pa vidimo vso bedo, ki jo svet premore. Še vedno poskušam doumeti, zakaj je temu tako. Zakaj smo kot družba močni v besedah in šibki v dejanjih? Poroka je po poročilu poročne agencije Bridebook namreč stala celih 32 milijonov funtov in je menda ena izmed desetih najdražjih vseh časov. Večina denarja naj bi šla za varnost. Ostali del denarja so požrle torta, obleka, posrebrene trobente, rože, glasba, mesne rulade za 2640 povabljenih gostov, cerkev ... Poroko naj bi po izročilu plačal nevestin oče, vendar so v tem primeru večino denarja prispevali davkoplačevalci, in sicer celih 30 milijonov. Po predvidevanjih pa naj bi kraljevska poroka spodbudila britansko ekonomijo v višini 500 milijonov funtov. Kako je torej možno na eni strani gledati nasmejane obraze, ki jim godejo posrebrene trobente, medtem ko se nedaleč stran njihovi sodržavljeni borijo za kosček pločnika, na katerem spijo? Sami posnetki tega paradoksa so v nebo vpijajoči in vendar imam občutek, da večina javnosti sploh ne razmišlja o tem. Na tem mestu mi padejo na misel tudi nedavni posnetki iz Jeruzalema. Med proslavo odprtja spornega ameriškega veleposlaništva na eni

Foto: osebni arhiv

strani gledamo nazdravljati nasmejane najvplivnejše Američane, medtem ko se le 70 kilometrov stran pobijajo neoboroženi Palestinci, pregnani s svojih domov, ki protestirajo v okviru istega dogodka.

Sprašujem se, če res živimo v vzporednih svetovih. Kako je možno, da ob očitni gospodarski rasti in večjih prihodkih večina prebivalcev Slovenije in sveta tega enostavno ne občuti, temveč se nasprotno temu kvečjemu preživlja? Srednji sloj v ekonomskem smislu nedvomno vse bolj slabi. Odgovor je po mojem mnenju na dlani.

Danes je jasno, da se večina kapitala izteka v iste žepe. Sistem je nepravilen in izrojen, saj primarno nagraduje najbogatejše, drobtinice pa ostanejo za ostale, ki prispevajo k njegovemu delovanju, čeprav bi bil ta brez njih mrtev. Seveda so po mojem mnenju mnogi »ostali« že napol zombiji, katerih misli so že dodobra kolonizirane s strani medijev, ki pa so seveda v lasti elit. Kdaj ste denimo v mainstream medijih nazadnje brali razmišljanja oziroma kritiko v smeri današnjega zapisa? Ali kritike, uperjene v: »vojno proti terorizmu« (ki je nedvomno perpetualna ohranjevalka ekonomije najmočnejših), lastninjenje državnih naravnih virov, kot je voda, hudo neenakomerno porazdelitev kapitala, stopnjo tržne moči monopola trga in koncentracijo moči, ki izkoriščata tako potrošnike kot delavce ter praktično ne dopuščata premikov med dohodkovnimi skupinami, učinkovitost premožnih pri ščititvi svojega bogastva od obdavčitve ...

Kraljeva družina se lahko najde v vsem omenjenem in nikakor ne more biti zgled za javno dobro.

Koncentracija bogastva je že na ravni časa pred prvo svetovno vojno. Po ocenah bo kmalu izenačena s časom poznega 19. stoletja, ko je bilo nasledstvo tisto, ki je bilo prevladujoči element v gospodarskem in družbenem življenju. Smo že pri deviaciji?

Jean Nikolič

RAZDOR

Reklamiram doživeto norost,
A ne vem naslovnika.

Z
Dvigom prsta
Opomnim
Razum in grem naprej.

Lucija Beguš

ČEMU?

KO NAENKRAT ZAČUTIŠ TISTO SVOBODNO ŠČEMENJE
V DROBOVJU,
KO TI NAENKRAT NI VEČ NIČ JASNO
IN SE TI MEŠA OD SREČE,
KO OD VSEGA LEPEGA POZABIŠ –
KAM, ZAKAJ, ČEMU ...

TAKRAT VERJEMI,
TU NI DRUGEGA KOT LJUBEZEN,
TO JE TISTO, KAR BILO JE
ŽE DAVNO POZABLJENO IN ZAVRŽENO.
TO JE TISTO, KAR SI ŽE POZABIL
ZNOVA POISKATI.
TO JE TISTO, KAR TE JE ČAKALO,
A TI SE NIKAKOR NISI HOTEL PREDATI.

RAZODETJE

TEBI NIČ NE SMEJE VRABCEV,
KI SE KLATIJO PO TVOJI POTI
IN SO PREPROSTO NAVADNI,
KOT JE LAHKO LE TVOJ NASMEH OB SVEČI.
TEBI SO KRATKE MINUTE OB SLADOLEDU NA PALČKI
IN IDEJI O SLAMICI V POMARANČNEM SOKU Z VODO.
TAKIH NAVADNOSTI BI SE LAHKO NAVADIL.
LE PAZITI MORAŠ,
DA NAMESTO TEGA NE POSTANEŠ PAV.

JA,
TO JE TISTO, KAR JE BILO LE TVOJE,
OD NIKOGAR DRUGEGA,
A VSEENO SI SE BAL TO VZETI.

BODI SREČEN, DA TE LJUBEZEN NIKDAR NI
IN TE NIKDAR NE BO IZDALA,
KER JE VEČNA, DOKLER JE NE BOŠ ...

TAUBI

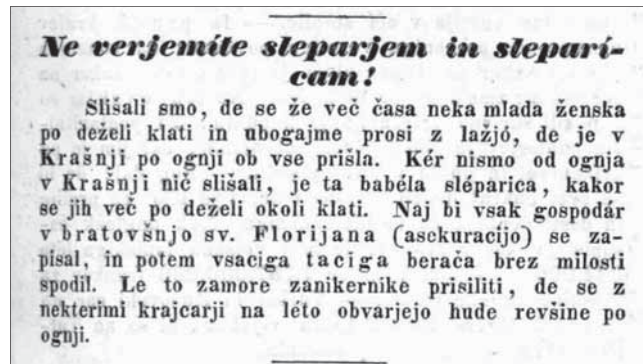
KARMISS

Zgodovinska rubrika:

IZSEK ČASA

Zgodovina, pravijo, nas bi morala kaj naučiti. Drugi razmišljajo, da je čas ciklični in se stvari tako ali tako ponavljajo. Pri odnosu do revščine, brezdomstva bi lahko trdili, da se res. Pojavljajo se podobne dileme, kot so se pojavljale pred »100 leti«.

V novo-stari rubriki bomo objavljali časopisne »pričevalce« tega, kakšen je bil nekdanji odnos do najbolj družbeno odrinjenih ljudi.

To pot je izsek iz časnika Kmetijske in rokodelske novice, 30. 1. 1850, letnik 8, številka 5.

Vir: Digitalna knjižnica Slovenije – dLib.si.

Besedilo poiskal JN

»LETOS MAŠ PA ABRAHAMA.«
»NE PRAZNUJEM JAZ TEGA.«

ŽURKO

9 dni abstinencijskega dnevnika:

POPOTNICA, 3. DEL

Odločila sem se, da združim več zapisov svojega abstinencijskega dnevnika oziroma svoje knjige, ki sem jo pisala med 25. 6. 2017 in 3. 7. 2017, ko mi je uspelo abstinentirati devet dni. Takrat sem bila v drugačnih stanjih, drugače sem razmišljala, tok misli se je razlikoval od tega, ki me spremlja to sekundo, ko moji prsti svobodno plešejo po računalniški tipkovnici, podobno kot po črnih in belih tipkah.

... Spomnim se, da sem se nenehno skrivala, da me ne bi kdo opazil ...

... Želim si samo čutiti. Brez prisile, brez pričakovanj, kaj bo in kaj ne. Želim samo čutiti tukaj in zdaj in z vsem bom zadovoljna ...

... Še preden sem se dodobra zavedala, sem začela rjovet' in kričat'. To so bili kriki tiste notranje bolečine, ki ni bila nikoli razčiščena niti prepoznana. Bila je shranjena nekje globoko v mojem želodcu, v moji podzavesti in čakala na trenutek, ko bo dobila možnost, da se pojavi v vsej svoji veličini ter preplavi moje glasilke. Krikom so se počasi pridružile solze ...

... Večer je, ura je odbila deset, lesketajoče se zvezde skupaj z oblaki svobodno jadrajo po širnem nebu. Vse se pripravlja na mirno noč. Tudi jaz. Počasi in previdno ujamem drobec duše, v katerem se skriva moja ženska energija, moja seksualnost, s katero sem danes zopet prišla v stik, ga nežno položim v svoj kovček in se odpravim po poti naprej ...

... Prestrašijo me ljudje, ki se imajo za vzvišene in arogantne, ker se zavedam, da me nikoli ne bodo obravnavali kot sebi enako in kot enakovrednega sočloveka, zato v stiku z njimi moj glas postane plašen in boječ ...

... Glasba me popolnoma prevzame. Ona je bila prva, ki me je popeljala in mi pokazala drug svet. Z njo sem se najprej začela vrteti, poslušala sem jo ves čas. Sedaj ko sem velika in imam končano višjo glasbeno šolo ter igram zahtevne pesmi Chopina ali Mozarta, uživam v prav vsakem tonu, ki ga ustvari ta prečudoviti inštrument. Vsak ton si želim zaigrati popolno. S pravo barvo, tiho ali glasno, odvisno, kaj je treba, z občutkom in čustvi ter s premikanjem telesa. Pianisti med igranjem tako uživamo, da se nezavedno naš zgornji del trupa začne v obliki jajca zibati gor in dol. In tako poješ in plešeš z notami ...

... Vedno sem imela v sebi neko posebno energijo, nek poseben sijaj, vedno ko sem se prikazala v kakšnem prostoru, sem bila ljudem čarobna, še posebej sem se izkazovala v vodenju najrazličnejših prireditvev. Bila sem res najboljša. Pa se ne želim hvaliti, toda vsak človek bi se moral zavedati, na katerem področju je res dober. Na vsako prireditev ali proslavo sem se skrbno pripravila, vse uredila, zvadila in na koncu opravila z odliko. Moja magičnost in poetični glas sta ljudi začarala. Tudi jaz sem neskončno uživala v tem. Vse dokler nisem prišla v gimnazijo in so me tam tiha ustrahovanja profesorjev in čudenje sošolcev in sošolk nad mano tako potolkla, da sem to iskro zakopala nekam globoko v sebe in si je ne upam več dati na plan ...

... Ko sem bila majhna, sem bila žalostna, ko so mi drugi rekli, da sem drugačna. Danes to sprejemam kot kompliment ...

A. K. R.

ZEMLJA

08
KRALJI
ULICE

Pomislil na blato in kamne in rastline nasploh in to kroglo, ki ni čisto okrogla, z modrimi točkami, zelenimi pikami, rjavkastimi nišami, obdano z oblačno sivkastimi lisami. Priča jim nikdar nisem bila osebno, poznam pa te slike in pripovedi, ki govorijo o njenem gibanju, ne da bi kdo sedel za krmilom. Ne potrebuje človeka ne drugega živega bitja in je. Obstaja. In daje življenje, omogoča življenje vsem prebivalcem sveta. Ima toliko skrivnosti, a jih ne skriva. Lahko raziskujem. Saj ne daje pravila, ne postavlja merila in še nikdar ni potegnila meje, kjer bi zavpila, da ta moj korak ne velja.

Vzpenja se v višave, spušča v globine in tudi za vse lenuhe prekriva ravnine. In tam, kamor ne sežejo gorovja, morja in gozdovi, biva puščava, kjer ni ljubosumja, da pretežno pesek pokriva ta tla.

Po njej se plazim v različnih metodah, bivam v raznolikih oblikah in odkrivam na lastne oči lepote njenega stvarstva,

ki jih tudi okušam, vonjam, slišim, tipam ter čutim znotraj lastnega področja krvi in mesa.

Menim, da diha.

Se z mano igra.

Mi daje vetra in spremlja, kam bom šla.

In ve, kdaj opazujem prav njo, čeprav samo delček celote.

Menim, da čuti.

Vprašanje, če jo žgečkam. Sem nežna, včasih pa le grobo trepljam.

Menim, da ljubi.

Ljubim jaz njo.

Katja Zgoznik

TAKRAT TRAPA, ZDAJ SEM SE PA NAUČILA ŽIVETI IZ SVOJIH NAPAK

Napisala vam bom zgodbo svoje dobre prijateljice, ki še muhi ne bi naredila ničesar slabega. Je zalo dobrosrčna oseba, vedno ti pomaga, pa tudi če ima zadnji kosček kruha, ti ga bo dala. Res moram reči, da je ona edina prava prijateljica, ki jo imam. Ostali ali ostale ... vsak nekaj hoče v zameno. Zato pravim, da pravega prijatelja spoznaš v nesreči, in meni se je to zgodilo, ko sem spoznala omenjeno prijateljico J. A. Danes bo zgodba tekla o njej in njenem življenju, naslednjič pa o najinem skupnem prijateljstvu. Pisala bom v njenem imenu oz. v tretji osebi. Decembra leta 2012/2013 je imela težave z odvisnostjo, pa ne samo to, mislila je, da je dovolj stara, da ve, kaj počne. V bistvu pa je šele čez leta doumela, kako naivna in sebična je bila. No, pa začnimo z zgodbo, ki je resnična in je ne privoščim nobenemu, jaz pa tudi ne.

V decembru 2012 ni imela službe in se ji je ponudil lahek in donosen posel. Vau, si je rekla! Takrat je mislila, da je oseba, ki ji je ponudila posel in seveda dober zaslužek zraven, njen dober prijatelj ... Kako se je uštel.

Ponudili so ji, naj se pretvarja, da je punca od nekega neznanega tipa, ki ga je tisti dan prvič videla. Z njim skupaj kot par sta morala v Ameriko, vse bo plačano, tudi hotel, v katerem bi morala ostati tri dni, potem pa bi se sama vrnila v Slovenijo. Pol denarja bi prejela takoj, pol pa, ko bi prišla nazaj. Njej se je to slišalo tako super in lepo, kot da bi bila turistični vodnik. Ja, ja ... vse, kar simple zgleda, je na koncu katastrofa. Sporoča vam, da dokler človek ne dela pošteno, ni nič, slej ko prej te doleti kazen. Dva dni pred odhodom v Ameriko je bila vsa vesela, tudi malo prestrašena, ampak imela je komaj 22 let in to je bila zanjo pustolovščina. Hotela je izkusiti nekaj novega.

Svoji družini ni omenila ničesar, saj je bila prepričana, da je ne bo 3–4 dni, kot je bilo dogovorjeno. Imela je zlate starše in še danes jih ima. To lahko potrdim tudi jaz, ker sem imela čast spoznati njeno družino.

No, spakirala je kovček na skrivaj, da ne bi kdo česa posumil, sploh

mlajša sestra, saj je rada hodila in kukala v njeno sobo. Na meji bi se morala pretvarjati s tem moškim, da sta par oz. da je njen fant in da sta prišla za novo leto pogledat, kako je v Ameriki. Vse je potekalo super. V Italiji sta se vkrcala na letalo in odletela do Nemčije. Vse je potekalo gladko, brez problemov. Presedla sta na letalo za Ameriko in poletela v mesto Charlotte v Severni Karolini. Joj, kako je bila vesela, mislila je, da je največja faca. Vse plačano, potuje že pri teh letih, in to v Ameriko, pa še po povratku jo čaka ostalo dogovorjeno plačilo. Ful se je slišalo super. Ampak ko so po desetih urah leta le prispeli, je videla samo ameriško letališče, carinike in nato ameriški zapor, saj fant, s katerim je potovala, ni imel veljavnega potnega lista. Seveda je ta fant takoj priznal, da nista par, ampak da on beži s Kosova, da je plačal, da lahko pobegne, saj je tam potekala vojna.

Si predstavljate ta šok, čez lužo, na drugem kontinentu v zaporu, starši pa pojma nimajo, kje je njihova hčerka in s kom.

Minilo je 14 dni, preden so ji v zaporu dali možnost, da se javi svojim staršem. Doma so starši umirali od strahu in skrbi, saj je ona sebično mislila samo nase. Ko je prišla na sodišče, so ji rekli, da bodo glede kazni razpravljali in da jo lahko doleti do deset let zapore. Mislila je, da je z njo konec, saj bo sigurno nekaj let zaprta za debelimi ameriški zidovi.

V Ameriki je zapor dejansko zapor in ni kot pri nas v Sloveniji. Na Igu imajo v sobah televizije, lahko greš na sprehod, oblečeni so v svoje obleke, lahko kadijo, skratka veliko izbire. Temu zaporu pri nas bi se lahko reklo luksuz. V Ameriki je dejansko res tako, kot smo že vsi videli po televiziji. Ko prispeš v njihov zapor, te slečejo, pustijo ti zgolj spodnje hlačke ter ti dajo oranžno uniformo. Preden se preoblečeš v to uniformo, te stuširajo z mrzlo vodo. Šele po prvi prespani noči se je zavedela, kje dejansko je. V sobi si sam, ni televizije, ni sprehoda, ne smeš kaditi. Ko greš na sodišče, si vkleknjen kot v filmu, od nog do glave. Potem se z njihovim avtobusom pelješ na sodišče pred sodnika. Grozno! Res je grozno, sploh če si tujec, kot je bila ona.

Z zgodbo vam želi povedati, da je dobro prej premisliti, če ti nekdo ponudi lahek zaslužek. Šele v zaporu je doumela, kaj je pravzaprav storila. Ko se je navadila na okolje, ji ni bilo tako hudo. Šest mesecev je minilo kar hitro, ampak kaj pa starši?

Družina je umirala od skrbi. Si lahko predstavljate, kako jim je bilo, preden jih je sploh lahko poklicala? In kako hudo je bilo staršem, ko jim je morala povedati, da je zaprta v ameriškem zaporu, da jih ne bo mogla vsak dan klicati, da bi lahko dobila še kakšno kazen ...

Še hujše pa je bilo dejstvo, da »prijatelji«, ki so ji uredili to službo, niso niti enkrat vprašali njenih staršev, če kaj potrebujejo, niso

povprašali, kako je pravzaprav z njo, kdaj bo izpuščena ali če ji je treba poslati kakšen denar. Ničesar niso naredili. Vsi so se delali, kot da nobeden nima nič s tem. No ... takrat je končno videla, da so pravi in edini prijatelji le družinski člani! Vse ostalo je le krog ljudi, ki mislijo samo na lastno rit.

Ampak ko je odslužila teh šest mesecev in se usedla na letalo, se je zgodba šele začela ZGODILA SE JI JE ŠE HUJŠA STVAR!

Sneguljčica

TATU ZGODBA

Tetovaža je bila darilo za rojstni dan, zato sem si dala tetovirati svojo psičko Venus, ki me spremlja vsepovsod. Je zelo prijazna in zaščitniška in je moja opora v slabih dneh. Na njo se lahko vedno zanesem in vedno me spravi v dobro voljo.

Klavdija

Foto: osebni arhiv

TO NI ZGODBA, ZADNJI DEL

Usedem se bolj na začetek avtobusa. Zmoti me smrtna tišina, včasih so se na busu ljudje pogovarjali ... Ali res postajamo tako asocialni in zaprti? Nato dojamem, zakaj je tako. Vsi buljijo v svoje mobitele, dlančnike ... in tipkajo kot retardi. Vsi, prav vsi. Spet same žrtve kapitala.

Malce pozno opazim, da sem dejansko na avtobusu, ki so vozili še v socializmu, v sedemdesetih in osemdesetih letih. To! Jes! Vsaj tistih monitorjev, ki te posiljujejo z reklamami, ni, a vseeno mi je neprijetno gledati vse te ljudi, ki samo tipkajo po svojih napravah. Edina oseba brez dlančnika oz. mobitela je nek krepko star tip. Zazre se v moje oči, ko nenadoma na zadnji del avtobusa vstopi skupina dijakov. Najina pogleda se zopet srečata pa mu rečem: »Mislim, kam pelje tole, ha?« Vse to tipkanje po aparaturah, potrošništvo, kapitalizem. Stari se nasmeje, ko naju naenkrat zmoti dretje. Mladina je zelo glasna, kar začne motiti potnike, saj so tamali vse bolj glasni. S tastarim spet prekrizava poglede, zato navržem komentar o tem, kako so razvajeni. Stari odvrne: »Veste, mladenič, partizan sem bil od 42. do 45. leta, imam 91 let, v odredu Pohorskega bataljona smo se borili, da lahko tale mladina danes svobodno živi.«

Spet naju prekineta dretje in afnanje tamalih: »Nja nja, lalala.« Rečem: »Dovolj! Pejte nazaj v malo šolo, očitno še niste na nivoju srednješolcev.« Nastane tišina, vse oči so uperjene v mene. Potem se nekdo od tamalih zadere: »Nismo srednješolci, študentje smo.« Šokiran obnemim. Spet mi postaja slabo pa še vsi so videti mlajši, si mislim. Nato začne starejša gospa govoriti o čudodelnih kremah, ki pomlajujejo kožo. Seveda jo prekinem in se spet zaderem: »Hej, študentki, tišina, prosim. Tale 90-letni gospod je bil pri partizanih, pokažite malo spoštovanja. Jasno? Pa če se niste sposobni obnašati svojim letom primerno, pejte mal k psihologu, da vas pregleda.«

Nastane tišina, moje besede so končno zalegle, ko se nekdo od njih spet zadere: »Pa saj mi bomo psihologi, študentje psihologije smo.« Tedaj mi postane še bolj slabo, čutim, kako se mi obrača v želodcu. Primem se za glavo. Mater, študentje se obnašajo kakor osnovnošolci, samo da pride moja postaja, si mislim, ker mi gre res že na bruhanje, ko upokojenka zraven mene začne šepetati nekemu, da je bil stari partizan zihr tudi pri komunistih, tamali pa se obenem začnejo dret čez cel bus: »Smrt fašizmu, smrt fašizmu.« Aaaa, znorel bom.

Evo, moja postaja prihaja, končno. Spet pogledam starega partizana. Vidim, kako izvleče zelo moderen iPod. Vstanem, letim proti vratom, usta si prekrijem z roko in malo potisnem človeka pred menoj. Komaj pridem ven, začnem kozlat ob avtobusni postaji. Vsi prisotni šokirano gledajo. Sem na kolenih – po kozlanju –, nakar rahlo privzdignem glavo. Z očmi še ujamem zadnji del avtobusa, vidim tamale oz. študente, kako mi kažejo sredinca. Vstanem. Pomislim, če tole ni eden najbolj bednih dni v lajfu, ko slišim staro izza mene, ki reče: »Tako mlad pa tak pijanec.« Ravno ji hočem povedati svoje, a pogledam na uro, ki kaže pet do dveh, moram teči, zamudil bom na šiht. Nisem še omenil, kašno delo pravzaprav opravljam. Ankete. Sediš na stolu s slušalkami v ušesih in sprašuješ ljudi po telefonu taka blesava vprašanja, da bolj idiotska ne bi mogla biti. Vstopim končno v anketarnico, ko mi nadrejena reče, da smo dobili anketo o potrošniških navadah in nakupovalnih centrih. V sekundi se mi obrne želodec in že tečem kozlat na skret. Če malo bolje pomislim ... morda pa socializem in Jugoslavija v nekih točkah sploh nista več tako napačna v primerjavi z današnjim sranjem.

Diego Menendes

Stanovalcem objekta
Knobleharjeva 24

1000 Ljubljana

Naš znak: 02/1-MK

Vaš znak:

Ident. številka:

Datum: 17.05.2018

Zadeva: Odgovor na članek v glasilu Kralji ulice »Cvetke s Knobleharjeve«

Poštovani,
kot upravniki večstanovanjske stavbe Knobleharjeva 24, Ljubljana se odzivamo, na članek v glasilu Kralji ulice avtorja pod vzdevkom Taubi.
Bistvo članka so visoki stroški najemnine.

Želeli bi pojasniti, da SPL kot upravnik najemnine ne zaračunava ampak zgolj razdeljuje stroške skupne porabe glede na prejete račune.

Najemnino zaračunava lastnik lastnika stavbe, v vašem primeru je to JSS Mol, Zarnikova 3, Ljubljana.

Skupna elektrika se razdeljuje po dejanski porabi posamezne enote oziroma razlika po številu oseb. Vzdrževalec hiše vsak mesec popiše tako vse glavne kot odštevne številke za elektriko.

Pojasnili so nam, da sta pri Kraljih ulice dva predstavnika, ki sta na voljo za pomoč pri razumevanju razdelilnika mesečnih stroškov.

Strošek elektrike je v vašem primeru seštevek dveh in sicer Elektro Ljubljana- omrežnina ter Petrol - dobava električne energije.

Strošek ogrevanja se obračunava na način, da imate vgrajen delilnik na radiatorju v sobi, katerega vam mesečno daljinsko odčita Brunata d.o.o.. le ta nam v času kurilne sezone pošlje vsak mesec vaš delež porabe ogrevanja.

18.člen Pravilnika o načinu delitvi in obračunu stroškov za toploto v stanovanjskih in drugih stavbah z več posameznimi deli (Ur. List RS št. 82/2015) določa da kljub porabi nič, torej, da so vsi radiatorji zaprti, se upošteva minimalna poraba, saj se pasivno ogrevajo sosedne posamezne enote.

Varnostna služba popisuje vse obiskovalce tudi hišnika, le ta vodi tudi kontrolno knjigo kamor vpiše termin in namen obiska. Kontrolna knjiga je na vpogled.

V primeru dodatnih informacij smo vam z veseljem na voljo na našem klicnem centru na brezplačni tel. 080 19 05

Lepo vas pozdravljamo.

Pripravi:
Mateja Kovač

SPL d.d.

Dostaviti: oglasna deska
lastnik stavbe
uredništvo Kraljev ulice
arhiv

TRR: pri A banki d.d. št.: SI56 05100-8010122912, pri NLB d.d. št.: SI56 02922-0020148350, pri SKB banki: SI56 03100-1001877016
TRR za rezervni sklad: pri A banki d.d. št.: SI56 05100-8011757556 in pri SKB banki: SI56 03100-2000058135
Številka registrskega vložka pri Okrožnem sodišču v Ljubljani 1/01846/00; osnovni kapital 385.524,00 EUR, matična številka: 5226805, ident. št. za DDV: SI97406287

Cestna filozofija:

NOVI SVET

Ko vse razumeš, se pojavi prezir, tako poje Bora z Ribljo Čorbo. Jaz nikogar ne preziram, niti tazadnje cipe, niti pijanca, ki se valja po grmovju, niti klošarja, ki nima doma.

Vse razumem ... vse je relativno, rezultati imajo svoje posledice in vzroke. Z božjo pomočjo pa je vse enostavno, pozitivno in lepo.

Kaj pa lakota, vojne, bolezni, da o žeji ne govorimo? Naš planet lahko nahrani 12 milijard ljudi. Ampak to je, če ne vladajo sovražstvo, maščevanje, napuh, pohlep in zavist. 12 milijard ljudi, ki bi se imeli radi, ki bi pomagali drug drugemu in imeli skupni cilj biti srečen. Pa na žalost ni tako.

Po našem planetu se plazijo temne sile. Ko gledam TV-dnevnik, ko berem časopis, me spreletava srh. Kam to pelje? V novi svet, menda. Kako bo tam, ne vemo. Samo želimo si lahko mir, dobroto in ljubezen. Ampak slabo kaže!

Kavica

foto: osebni arhiv

Imam svoje mnenje,
pa se z njim ne strinjam:

SLADKO-GRENKA EVROPA

Kdo se še spomni združevanja Nemčije, ko so bili vzhodni Nemci begunci in so zasedli ambasado v Budimpešti ter čez noč dobili potne liste iz BRD? Pomagali so jim češki cariniki in madžarski policisti.

Sedaj nočejo več beguncev iz Sirije, ki je uničena v vojni, v kateri je bilo pobitih milijon ljudi – pol toliko, kot je nas.

Alternativa za Nemčijo, ki ima 15 odstotkov glasov na volitvah, je postala tretja najmočnejša nemška stranka. Še se spomnijo Joschke Fischerja, ki je dejal, da je nacionalizem nekaj najslabšega za Evropo. Vsak četrti Nemec je menschmaschine ... in pri nas. Zmago Batina je bil pri Udbi, tako kot njegova babica, se boril v slovenski vojni, vohunil proti Laibachovcem, ima pametnega sina, ki videva izjemno umetnico (pisateljico). On bi postavil v Kninu konzulat, odklopil elektriko iz jedrske elektrarne Krško in zasedel Istro. Kakšna gospodinja iz Štajerske, ki gleda POP TV – ki bi ga morali ukiniti –, bi še glasovala zanj ...

Potem je tu še oni sami presvetli Vrhovni na belem konju, za katerega je neko neslovensko dekle – sodeč po imenu in priimku – napisalo na Twitter, da je odrešenik. Poročen je bil dvakrat in že v 80. je na Ljubljana TV z Igorjem razpredal, da hoče, da odmre država. Hodi v Zagreb k psihiatru, oba pa sta bila člana zveze komunistov.

Poslanci Združene levice so edini obiskali Kralje ulice. Kaj se bo v bodoče premaknilo za tiste, ki jim z moditenčki brskajo po podstrešju, uporabljajo elektrošoke? Ti predstavljajo deset odstotkov volivcev. Tako je to v dolini psihiatrični. Ustanoviti bi morali stranko klonov, stvorov in multipliciranih androidov – jih je več kot rojenih ljudi. Ljudje so že tako in tako pristali na smetišču zgodovine – kdaj se bodo Evropejci naveličali gledanja nogometa, bizarnih TV-šovov in nakupovanja v hipermarketih? To je bilo napisano pred volilnim molkom. In še rek iz domačih logov: »Heimatsdienst, vabljeni na ples, Schwarzenegger vam bo igral na puškomitraljez.«

Črtomir Clonsky

PA NE OKOL GOVORT.

BILO BI NEKOČ ...

Kdor lepo živi, živi od radosti in spomina.

Kdor težko živi, živi od žalosti in spomina.

Toda ni tako.

Kdor lepo živi, grdo žalost drugemu naredi, in kdor težko živi, predobro radost drugemu naredi.

Kaj dobrega naredit, če pa vse se s slabim vrne.

Dobro službo si dobit in se zaposlit.

Pol bo vse kot štima, le da tole se tu rima.

Se bomo zmigal in kaj naredil, vse to lahko je le spomin.

Malo dobro, mal slabo, vsega ne vemo, živimo pa lahko.

Slabo misli, dobro delaj, lepo govori, vse zato, da živimo, kar v življenju dobro je bilo.

Ljubezni naj se vrača, le spomin na lepe čase.

Vse bo bolje, le zaupaj!

Kot trpljenje je bilo ... tako bo, kot da ga nikoli ni bilo.

Dejan Sony

CVETKE S KNOBLEHARJEVE

Poznate ljubljansko legendo? Ja, tisto iz Miklošičevega (sodniškega) parka. Tone, Tonči, Tona ... Trideset let je živel v tem parku oziroma spal v njegovi okolici, kakor je pač nanese lo vreme. Poleti in pozimi. Postal je zaščitni znak parka, tako da mu danes niti fehtati ni več treba, saj pozna že toliko ljudi.

Dobro. In kaj ima to s Knobleharjevo? Dobil je svojo sobo. Uau! Samo problemi se začnejo šele tu. Po tridesetih letih ulice in vsem, kar še sodi zraven, vam je najbrž jasno, da je njegovo telo na tleh. Uničeno. Hvala bogu, da še živi.

Toda zdaj gremo v srčko zgodbe ... Pred kratkim je padel pred vhodom v blok na hrbet in si razbil glavo. Pomagali so mu na noge, pa ga je vrglo naprej, da si je še spredaj razbil nos in čelo. Kaj preostane varnostniku drugega, kot da kliče pomoč. Pa smo tam. Dva policista sta bila z marico takoj pred blokom, v kratkem je prišel še nadzornik (??) varnostnikov. In reševalci? Ne duha ne sluha od njih.

Z mojega balkona se dobro vidi na vhod, tako da sem hodil malo špijunirat. Pravzaprav sem hodil na cigareto. Policista sta bila ves čas ob Tonetu kot tudi nadzornik. In zdaj nagradno vprašanje. Koliko časa so potrebovali reševalci za prihod? Eno uro in pol! Je to mogoče? Je. Večkrat gledam po televiziji, koliko so zaposleni. V redu. Samo, eno uro in pol za razbito glavo?!

Kmalu mi je bilo kar dosti jasno ... če si klošar, najprej crkni in potem ti bomo pomagali.

Taubi

NEK CESTNIH AJ

DELAŠ? DELAM?

Lepo pozdravljeni!

Najprej bi se rad zahvalil vsem svojim strankam in drugim dobrim ljudem, ki me srečujejo na stalnem delovnem mestu in me psihično in fizično podpirajo pri mojem delu, torej prodaji Kraljev ulice.

Včasih zaslužim več, včasih manj, vedno pa sem deležen kakšne lepe besede. Zdi se mi, da so se nas ljudje kar navadili, zato sem kar presenečen, ko k meni pristopi kdo z namenom, da me pouči, kako bogu kradem čas, zakaj raje ne delam, si najdem službe, ne pa posedam in »fehtam« težko prisluženi denar in podobne cvetke.

Ponavadi se na take provokacije ne odzivam, vprašam pa, če imajo morda kako zaposlitev zame, ker po moje je prodaja časopisa kar luštna služba, ampak če je na voljo večji zaslužek, se ne branim.

Do mene je tako pristopil starejši gospod in me pobaral, če bi morda rad kaj zaslužil. »Seveda,« odgovorim in že sva se peljala v njegovem avtu na njegov ranč, kot se je izrazil. Dvajset minut kasneje sem že kosil ogromen travnik z malo kosilnico in švical pod žgočim soncem. Trave za porezati kar ni bilo konec, bil sem žejen, malo sem se smilil samemu sebi, a misel na dober zaslužek me je gnala dalje. Tako sem po kakšnih treh urah končal delo, kot se spodobi. Juhu, konec košnje in brneče kosilnice. No, saj ni bilo tako hudo ☺.

Pa je veselju hitro sledilo razočaranje. Gospodar je prišel iz hiše, ošvrknil travnik in na koncu mojo malenkost, segel v žep po denarnico in iz nje izvlekel dva evra. Dva evra?!

»No, opravil si dobro in pošteno delo,« reče gospod. Oddelal sem več kot pošteno, kaj pa je z mojim plačilom? Je to pošteno?

To prepuščam v premislek vam, dragi bralci.

Zgodbo zapisala Alenka

NA IZBIRO

Lahko kradeš ali pa delaš in živiš od tega, kar dobiš. Odločitev je tvoja.

M. Končina (#065)

JEZA

Policaji so ponoreli in se spravljajo na vsako majhno ribo – kot temu pravimo –, pa naj bo temu tako, saj je to njihova služba. Jezi me le, da so se spravili nad osebe, ki posedujejo tablete, medtem ko ostali umirajo dan za dnem zaradi tako imenovane sodobne droge po imenu »ice« (sladoled).

Vsi, ki jih poznam in so umrli v zadnjem mesecu, so ga zaužili. Dilerji so pa vsi na prostosti. Pazite se te droge, ker je strup. Tisti, ki pa to drogo vseeno konzumirate, pa, prosim, pazite nase!

Vanja (#578)

MAČKI

Ko sem prodajal Kralje, me je mimoidoči vprašal, če bi kdo od naših vzal mačka, ker ima šest mladičkov.

Odvrnil sem mu: »Kaj naj s šestimi, jaz imam dovolj že enega na dan.«

Polde (#312)

POHVALA

Rada bi pohvalila svojega prijatelja, katerega imena ne bi rada omenjala. Bi pa ga pohvalila, ker dela v ribji restavraciji v starem delu Ljubljane. Fant je skoraj skrenil s prave poti, a sedaj se je čisto spremenil. Radost je našel v kuhanju. Tudi po poklicu je kuhar, zato je rojen za to delo.

Fant ne kuha samo okusno, temveč tudi očem prikaže nepopisno pravljico. Od ribjih specialitet do okusnih sladic. Na žalost ne smem omenjati imena, a če se potrudite, ga zagotovo najdete ... da vam malo pomagam, restavracija je za tržnico. Pa dober tek!

Vanja (#578)

JUTRI BO NOV DAN

Jutri bo spet nov dan pa misli begajo, kaj bom postorila poleg prodaje časopisa. Kot prodajalka časopisa se tolažim, da hitro pozabim na grde pripombe, da je moje delovno mesto podobno poklicem, kot sta smetar in branjevka. Upam, da bo časopis nekega dne tako »v redu«, da ga bom s pomočjo kolesa lahko metala v nabiralnike in mi ne bo več treba stati pred trgovino kot prodajalka brez vijolic.

Srečujem različne ljudi, dobrohotne in manj razumevajoče: »Ja, seveda bom kupila časopis, vsak mesec ga kupim.« Ali pa: »Spravi se že nekam. Kaj pa delate doma? A spite, kaj napišete? Kaj vas je pripeljalo do tega, da to delate?« Dobro vračaj za slabo, pa bo slabega hitro manj oz. bo šlo v pozabo.

Sonata

ANEKDOTE IZ PRODAJE

PARKIRNINA

Sem redna prodajalka Kraljev pred garažno hišo na Trdinovi. Časopis o socialni problematiki in sorodnih temah sem prijazno pomolila vsem mimoidočim, ki jih ni manjkalo, saj je zimo že pregnalo toplo pomladno sonce, kar je na sprehod pritegnilo več ljudi kot ponavadi. Med drugim sem ga ponudila tudi mladeniču, ki se je z zaprto pločevinko piva odpravljal po parkirani avto. Nasmejal se mi je, se opravičil, da ne ve, če bo imel dovolj denarja za parkirnino, in mi ponudil pločevinko piva. Zahvalila sem se mu in pivo odbila. Pojasnila sem mu, da ne uživam alkohola. Nasmejal se mi je in po plačilu parkirnine prinesel ostanek drobiža rekoč:

»Vsa čast! Veš, mnogo ljudi mi je že ponudilo Kralje, ampak nihče mi ni odbil ponujenega alkohola. Samo tako naprej.«

Špela Blatnik

DNEVNA SOBA

Pred nekaj dnevi je mimo mojega prodajnega mesta prineslo fino damo, staro med 40 in 50 let. Povedala mi je, da me je že videla v dnevni sobi. Tuhtal sem, če se je to morda zgodilo v času, ko sem še vozil taksi, torej pred petindvajsetimi leti in več, ko sem občasno kateri od strank pomagal v hišo ali stanovanje prenesti stvari. Omenil sem, da bi si njo zagotovo zapomnil, pri sebi pa pomislil, da bi veliko raje videl, da bi se me spominjala iz spalnice. Seveda tega nisem rekel, da je ne bi užalil. No, na koncu se je izkazalo, da me je videla v dnevni sobi po TV-ju.

Izbrisanije Apartidović

BREZDOMCA

Neki dan med prodajo Kraljev mimo prinese starejši poročeni par. Ko sem jima ponudil revijo, sta mi odvrnila, da sta tudi sama brezdomca in da nimata denarja ter si tako revije ne moreta privoščiti. Kasneje sem ju videl, kako sta veselo odhajala iz trgovine s polnim vozičkom ter se odpeljala v novem jeklenem konjičku znamke Mercedes.

Igor »G«

PREKLETI KADILCI

Med prodajo Kraljev pred Hoferjem na Fužinah sem ravno prižgal cigareto. Ogovorila me je mladenka, ki mi je priznala, da je hotela kupiti časopis, pa jo je cigareta odvrnila od namere. To mi je dalo zagon, da sem takoj prižgal še drugo.

Robert Mašič

BI MORALI BITI UMAZANI IN ZANEMARJENI?

Kolikor mi je znano, bi vsak človek, že zaradi sebe, če ne drugih, moral poskrbeti za osnovno higieno. Nam prodajalcem bi pa v okviru tega nekateri radi odvzeli še zadnje dostojanstvo. Namreč če prodajaš časopis, bi moral biti umazan, strgan in imeti čim bolj ponošene obleke. Pa boste rekli, kaj mi je. Pred kratkim sem, tako kot vedno, prodajala časopis, ko je k meni pristopila gospa, stara približno 50 let, oblečena v »firme« od glave do pete, in me brez razloga začela verbalno napadati, kako lahko prodajam časopise urejena, oblečena po zadnji modi, in to bolje od nje. Bila sem prešenečena, saj si ne morem privoščiti novih oblek (morda sem in tja), ampak ni važno to, važno je, da se je ona počutila manjvredno, in to zaradi načina oblačenja! Draga gospa, vsako delo je častno in ni važno, kako si oblečen. Saj vem, da so včasih rekli, da obleka naredi človeka, pa že dolgo tega ni več. Človek naredi obleko s tem, kako jo nosi, pa če je stara ali nova.

Nina

ŽIVLJENSKI STANDARD

Tisti dan je deževalo in vremenu primerno sem bila tudi sama nerazpoložena. Kot vsak delovni dan sem se tudi tistega dne postavila na svoje prodajno mesto. Mimo mene je priromala starejša gospa, ki sem ji, kot vsakemu mimoidočemu, ponudila izvod Kraljev ulice. Starejša dama me je očitajoče prešinila s pogledom in takoj odvrnila: »Zraven vašega dnevnega centra živim, to je grozno!« Nikakor se nisem mogla upreti, da ji ne bi odgovorila, da je grozno dejstvo, da se življenjski stroški nenehno dvigujejo, minimalna plača pa ostaja enaka, da ljudje garamo po cele dneve, da si lahko zagotovimo »normalen« življenjski standard, in da mi pri tem prodaja uličnih časopisov zelo pomaga. Namesto tople besede in malo razumevanja mi je mimoidoča gospa karajoče namenila en pogled in se odpravila do svojega prevoznega sredstva, parkiranega v eni izmed najdražjih garažnih hiš.

Špela Blatnik

Dogodki:

BITJASTOVZORČASTI SVET LAURE LIČER, FF, OTVORITEV RAZSTAVE, 10. 5.

Foto: arhiv FF

Na levem hodniku petega nadstropja Filozofske fakultete je bilo v četrtek okoli 11.00 odprtje del zavzete avtorice in obenem tudi požrtvovalne mentorice ustvarjalnih delavnic na Kraljih Laure Ličer (tudi nekdanje študentke FF, ki ustvarja že približno deset let).

Dekan Roman Kuhar je v uvodnem nagovoru omenil, da so se mu zdeli hodniki vsakič, ko se je sprehodil do prostora, kamor gre še cesar peš, nehumano pusti in prazni. Zakaj jih ne bi popestrili z barvitimi risbami? Rečeno →strojeno. Laura nas je popeljala od prve do zadnje in nam razložila svoje motive pa tudi pomene slik ter bitjec na njih, pogosto izmišljenih in ne čisto vsakdanjih. Na koncu smo se posladkali in podružili. Razstava, ki je tudi prodajna, bo na ogled do 10. 6. 2018.

MG

DRSANJE

Lani, ko smo odšli drsat, sama nisem znala drsati. Letos pa sem se odločila, da poizkusim, kako je to, in ni mi bilo žal. Z Niko in njenim partnerjem smo 8. 4. odšli v Zalog, kjer se nahaja ledena dvorana.

Najprej smo odšli v garderobo in si nadeli drsalke. Moja Alya je bila v velikem pričakovanju.

Ker nisem bila večča drsanja, sem se na začetku držala ograje, a po nekaj krogih sem že samostojno drsela po ledu. Najlepše mi je bilo, ko me je moj dragi prijel za roko in sva drsala skupaj. V očeh so se mi pojavile iskrice. Po končanem drsanju smo odšli na pijačo.

Rada bi se zahvalila Kraljem ulice za lepo izkušnjo. Prilagam tudi eno slikico.

Tanč

IZLET NA RAŠICO

Foto: Sašo

V okviru mirnega in v naravi preživetega dne nas je naš novi prostovoljec Sašo popeljal na izlet na Rašico.

V petek, 20. 4., se je pred društvom Kralji ulice zbralo sedem pohoda željnih ljudi. Pričakali so nas nasmejani obrazi s pripravljenimi sendviči ter vodo za popotnico. Na pot smo se odpravili z mestnim avtobusom številka 8 in se odpeljali do končne postaje v Gameljnah. V spremstvu organizatorja Saša in njegove asistentke Ane smo se v strnjeni skupini začeli vzpenjati na 241 m visok vrh.

Vzpon je bil za nekatere posameznike kar zahteven, zato smo se na poti tudi večkrat ustavili. Po dobri uri in pol smo prilezli na vrh, kjer je stal mogočen 17 m visok razgledni stolp, s katerega smo uzrli prelep razgled, ki nam je jemal sapo. Odprl se nam je pogled na Ljubljansko kotlino, Letališče Jožeta Pučnika, Šmarno goro ter Kamniško-Savinjske Alpe. Malo smo bili razočarani, ker nismo uzrli Triglava. S polnimi želodci in nasmejani ter vedri smo se okoli poldneva odpravili proti dolini. Spust je bil precej naporen, saj je bil teren precej strm in poln kamenja, tako da so nekateri člani skupine imeli resne težave. Držali smo se navodil vodje in si medsebojno pomagali, a smo kljub zagnanosti in dobri volji porabili več časa za spust kot vzpon. Utrujeni, a veseli, da smo dan preživeli v naravi in njeni lepoti, daleč od vsakodnevne rutine in stresa, smo se malo pred 16. uro srečno in brez poškodb vrnili v center Ljubljane. Rada bi se zahvalila društvu Kralji ulice ter Sašu in Ani za odlično izpeljan pohod, v upanju, da bo takih izletov še več. Iskrena hvala! ☺

Špela Blatnik

SOBOTNO DRUŽENJE ZA SAVO

Foto: osebni arhiv

Po dveh letih in pol se je drugo soboto v maju na idiličnem prostorčku za Savo odvil piknik – v organizaciji Andreja Puglja, tudi enega izmed organizatorjev festa – in sklenil uspešno izvedbo 1. Brezdomskega (glasbenega) festivala, ki je potekal v Rogu septembra 2015 (<https://www.dnevnik.si/1042719928>). Vreme je bilo vse naokoli muhasto in deževno, na licu mesta pa suho, saj dober namen zmeraj najde pravi kraj in čas. Hrane in pijače v izobilju, dobre družbe tudi, in česa bi si človek še želel? Višek hrane je romal na Kralje, kjer je v ponedeljek dopoldne naš Mujo spekel več porcij in s tem prijetno razveselil obiskovalce. Pa še na kakšno ponovitev.

MG

PLANICA

Foto: arhiv KU

Radi bi se iskreno zahvalili organizatorju poletov v Planici, da je našemu društvu znova omogočil ogled marčevskih kvalifikacij. Ker se eden od članov društva ob dogovorjeni uri ni prikazal, smo odvečno donirano vstopnico podarili naprej, in sicer mlademu očetu, ki ga je prineslo mimo nas. Vreme je bilo odlično, vzdušje prav tako. Upamo, da se naslednje leto zopet vidimo pod letalnico.

KU

Mariborska stran:

V društvu Kralji ulice smo konec leta 2016 začeli z razvijanjem in izvajanjem programa antideložacije tudi v Mariboru. Osnovni namen programa je, da uporabniki obdržijo varno in cenovno ugodno nastanitev. Program se deli na dva dela, eden je preventivno skupnostno delo, ki ga izvajamo v stanovanjskem kompleksu na Poljanah, drug pa terenska podpora ranljivim posameznikom in družinam.

Predstavljamo vam Mariborsko stran, pri kateri sodelujemo z Zavodom Franko Maribor.

KOŠČKI ŽIVLJENJA

Oh, kje je že ta Juga. Takrat so bili časi drugačni. Takrat smo bili vsi mi samo »mi«. V Jugi so ljudje vedeli, kje je Šentilj, ne pa Maribor! Ampak vsega je bilo enkrat konec. Pri nas se je končalo z vojno, sicer kratko – ampak kdor ni bil udeležen, ne more vedeti.

Pobrali so nas v Malečniku, pri nogometnem igrišču. »Pubeci«, kot smo bili, smo mislili, da gre za vajo, kot že večkrat. Tridnevni trening smo imeli, potem pa so nas »zbasali« na avtobus in odpeljali. Kam? Na slavni mejni prehod, v Šentilj. »Posrani« smo bili že, ko smo tja prišli. Nismo točno vedeli, kaj se dogaja, kaj se bo zgodilo, kaj vse se tvega! Avstriji so bili še bolj »posrani« od nas. Čisto jih je »pajtlalo« pa hrano so nam nosili pa pijačo. Tega pa je bilo v izobilju. To je teklo v potokih. Pijani smo bili vsi povprek. Take »šnice«, kot sem jih takrat jedel, nisem potem še dolgo izkusil. In mnogo tega smo dobivali od sosedov – bali so se, kaj se bo zgodilo, pa so nas raje »fujtrali«. Saj veš, za ziher, da bomo bolje branili svojo domovino!

In potem se je zgodilo. Kot junaki smo ponosno vstali in tekli proti sovražniku, s pogumom in besnim zanosom v očeh, s puško trdno v rokah ter s samozavestjo in močjo v nogah!

Ne, ne, ni bilo tako. Čeprav je trajalo samo 10 dni, ni bilo tako, kot vidiš v filmih. Ne, niti približno ni bilo tako kot v filmih. Vse v partizanskih filmih je laž. Strah nas je »blo ko pese«. Ko smo v zasedah ležali po gozdu, si nihče ni niti drznil pogledati gor, skozi

Foto: Špela Dolajš

Skriti Maribor

grmovje ali listje. Ponoči in podnevi smo ležali v skrivališčih in največ, kar smo naredili, je bilo to, da smo se skrivali. Vsake toliko, ko se je začelo kakšno streljanje, si tudi ti dodal s svojo »mašinc« – ampak to je bilo popolnoma neherojsko, iz iste skrivalne poze –, pač malo si streljal tja v en dan. In da ne boste mislili, naš nasprotnik ni bil čisto nič drugačen. Enaki »pobje« so jih sestavljali, iz krvi in mesa, iz strahu in volje po življenju. In potem so naenkrat rekli, da je konec. In spet sem se bil primoran vrniti nazaj v življenje.

Življenjska zgodba: Srečko Arnuš
Zapisala in priredila: Mojca Bizjak

Če te o našem delovanju v Mariboru zanima še kaj več, nas obišči na Facebook strani: Kralji ulice Maribor.

V SPOMIN ANDREJU SIMŠIČU

Dragi Andro!

Kar verjeti ne morem, da te ni več med nami. Spominjam se te, ko sva se spoznala v času, ko sva bila oba še aktivna člana društva Kralji ulice in sva živela v zavetišču na Poljanski v Ljubljani.

Bil si miren, tih človek, nikoli nisi razgrajal ali se neprimerno obnašal. Ko sva se nekoč pogovarjala, je prišel nekdo iz nekega podjetja s prošnjo, če bi čuval prostore v centru mesta. Predlagal si mi, da bi najrajši videl, če bi šel tudi jaz s teboj in bi skupaj delala. Ko so mi v društvu ponudili stanovanje (nastavitvena podpora), sem se odločil, da greš z menoj, da bi skupaj živela, kot se spodobi. Leto skupnega življenja je prehitro minilo. Kot veš, sem po dolгих letih spoznal svojega sina in se pobotal z ženo ter se preselil v Bistrico ob Sotli.

Dragi Andro, bil si človek na mestu, nikoli se nisva skregala. Nasmejala pa sva se mojim vicem in drugim traparijam. Počivaj

Foto: JN

v miru, naj ti bo lahka zemlja, vedno te bom imel v lepemu spominu.

Tvoj prijatelj Gregor B. Hann

Opodpiram - AINA ŠMID

016
KRALJI
ULICE

Kdo si, kaj te v življenju najbolj poganja?

Samozaposlena v kulturi, strastna bralka lepe literature, večna kolesarka, zvesta članica duhovne skupnosti za zavest Krišne, prepričana vegetarijanka, občasna zaščitnica izgubljenih ali lačnih muc, ptic in ježkov v Savskem naselju, huda spremljevalka vsega, kar nastaja v umetnosti, sprehajalka čez Rožnik, prijateljica gozdov in dreves. Ena taka duša na poti, na prepihu skozi življenje. Poganjajo me vse zgoraj naštetu in mnogi prijatelji, tudi tisti s tačkami, perjem, koreninami ...

Prva(e) asociacija(e), ki se ti zbudi(jo) ob besedi brezdomstvo, brezdomen.

Brez doma je težko. Dom si je treba ustvarjati celo življenje. Ne samo za štirimi zidovi, tudi v sebi in z drugimi. In za druge.

Kakšen je tvoj intimni odnos do brezdomstva? Kdaj si prvič srečala nekoga, ki ni imel »doma«, ali pa vsaj pomislila na to, kdo so pravzaprav brezdomni ljudje?

Brezdomne srečujem vsak dan, kdaj sem se jih zavedla prvič, se ne spomnim. Zagotovo je to zavedanje povezano s strahom, da nihče ni vedno varen v svojem svetu in da svet ni za vse enako razdeljen. Pa tudi z nekim veseljem, da je življenje lahko različno, nismo boljši ali slabši. Važno je, da si vsaj malo pomagamo in si pomahamo, kadar gremo eden mimo drugega.

Kakšen se ti zdi odnos do brezdomnih v slovenski družbi in družbi na splošno?

Zdi se mi, da smo kot družba na marsikateri stopnici pognili po celi dolžini in smo veliko dobrega, kar smo že imeli, zapravili za trenutne, navidezne

cilje in pridobitve. Morda pa smo ljudje postali na neki ravni tudi bolj zavestni in sočutni, znamo bolje videti tudi druge prebivalce planeta, z njimi čutiti, kaj deliti. Upam.

Imaš kakšnega stalnega prodajalca, prodajalko (če seveda kupuješ časopis)?

Imam jih več, samo moj samozaposleni kulturniški standard je zadnja leta zelo opešal.

Ga prebereš (če ga kupiš)?

Preberem, če nisem preveč jezna na ves svet ali pa si hočem glavo malo sprazniti od besed.

Kaj meniš o samem projektu Kralji ulice?

To je nekaj enkratnega! Kralji nikoli ne delujejo, kot bi bili izgubljeni, prepuščeni sebi, ulici. Oni so tam, opora tudi nam, ki hodimo mimo. So del življenja v mestu, ki ga imamo radi. Vsem, ki ste zraven, lahko rečem samo: držite se! Vaše delo je izjemno, dela boljše tudi nas.

Kakšen je tvoj komentar na situacijo tukaj in zdaj?

Tukaj in zdaj se nam življenje vedno dogaja. Verjetno ga razumemo in zaznavamo predvsem iz svoje osebne perspektive. Vseeno bi lahko tale tukaj in zdaj skušali naravnati v malo boljšo smer, da nam bo vsem malo lažje in bomo videli/slišali drug drugega. In bodo lahko (pre)živeli tudi tisti, ki jim ne gre tako dobro.

Kako se spopadaš s tovrstno realnostjo (ventili)?

Na različne načine, z različnimi orodji. Berem in skušam razumeti svet skozi različne perspektive. Meditiram, da si dobro naravnam notranji dan. Pomagam kakšnim na dveh ali štirih nogah, ki

Foto: Nela Malečkar

se znajdejo še slabše. Prehodim in prekosarim dolge razdalje. Pišem županom, ki posekajo stara drevesa. Grem protestirat na ceste, če nas ne slišijo drugače. Poklepetam s starimi, ki jih srečujem. Pogosto izklopim televizijo, računalnik in telefonček. Skušam živeti, da za sabo in okoli sebe ne smetim preveč, v vseh pogledih.

Bi izpostavila kaj takega, kar smo nehote izpustili?

Ja, mislim, da nas je dosti podobno mislečih in lahko s svojimi močmi naredimo veliko. Več, kot si mislimo.

Moto?

Ta se spreminja glede na dan, ki je pred ali za mano. Recimo: Dobro je verjeti, tudi če ti včasih zmanjka tal. Tisti, ki ga premagata žalost ali jeza, ne doseže svojega cilja, pravi Bhagavadgita.

Intervju pripravila L.J.Š.

KLOŠARSKI OCVIRK

»SMETANA JE NA KOKI, LJUDSTVO PA NA KARITAS MOKI.«

ALEŠ

foto: osebni arhiv

Sol in Koper:

MODNE MUHE

biba.koper@gmail.com

Junij oziroma začetek vremenskega poletja. Vse cveti in zeleni. Narava na polno razširja svoja krila in nam nemo sporoča, da je tu; skrbi tako za okrasitev našega vsakdana kot tudi za naše zdravje. Kako ji vračamo to njeno prijaznost, na tem mestu ne bom začela niti razmišljati. Tema, ki se je želim dotakniti, je skrita med soncem, mavrico, oblaki in šelestenjem listja. Bralka me je povprašala za mnenje oziroma ali ga imam. »Oh, do I?« Mnenje imam o vsaki zadevi, ker sem takšna oseba. Koliko pa so ta mnenja merodajna, smiselna ali kako drugače pomembna, je pa drugo vprašanje.

Prehrana torej. Osebnost ne jem mesa in ničesar, kar je kadar koli imelo srce, oči ... Če ne bi obstajal sir, bi bila veganka. In ja, vem, obstaja veganski sir. Sir oz. indijski panir si delamo sami doma, ampak vseeno ... navdušena sem nad sirom. In tudi zavedam se, da s svojim početjem kljub vsemu prispevam k zlorabi živali, predvsem krav, saj drugih vrst sirov ne konzumiram. Prehrana je zame osebna izbira. Tako kot me ne zanima, s kom skačete po spalnici, me ne zanima, kaj mečete v svoj želodec. Veliko mojih prijateljev je vsejedi. To me niti slučajno ne moti. Sicer ne bom prisotna, ko se bo žival vrtela na žaru, ampak prav tako ne bom pametovala, težila in na kakršen koli način vtikala svojega nosu tja, kjer mu niti slučajno ni mesto. Če me kdo povpraša za mnenje oziroma zakaj ne jem mesa, mu rade volje in predvsem na priazen in neobsojajoč način razložim pozicijo.

Seveda me marsikaj moti pri predelovalni industriji mesa in sem prepričana, da bi bilo treba zadeve regulirati ter prenehati s tako masovno pridelavo mesnih izdelkov. Pričakovati, da bi kar vsi ljudje postali vegani, pa je zame popolna iluzija in utopija. Tudi sicer imam ravno s ljudmi, ki se prehranjujejo podobno kot jaz, največ težav. Ko včasih berem komentarje na raznih socialnih omrežjih, me prime, da bi šla na tržnico v prvo mesnico in si v usta nabasala surovo meso. Tole mi bo težko zapisati, ampak nikdar se še nisem ognila zapisati nečesa, kar mislim, pa naj je še tako direktno in kritično. Bolj nesramnih in žaljivih zagovornikov svojega življenjskega stila, kot znajo biti vegetarijanci in predvsem vegani, pri sežem, nisem velikokrat srečala. Vse lepo in prav, ampak matr, tudi ti se nisi rodil vegan. Z leti si nekaj spoznal in posledično spremenil navado, ki si je bil deležen od rojstva. Zakaj je treba žaliti nekoga, ki sveta ne vidi z istimi očmi? Sploh pa, če boš vsejeda žalil z debilom, degenerikom, kretenom, morilcem, se ti res zdi, da imaš kakšno možnost prepričati ga, da njegova prehrana le ni najboljša zanj?

Enako velja za ritem, po katerem delujemo in živimo. Nekateri potrebujemo leta, drugi mesece, spet tretji pa čisto mogoče nikdar ne bodo »dojeli« in bodo do zadnjega dne živeli na podoben način. Zakaj jemljemo to osebno? Ljudje si napačno razlagajo svobodo in svoboščine in kaj hitro se vtaknejo v tuje. Liberalci so vodilni pri takem početju. Na eni strani bi svobodo in uvidevnost raztegnili do takih skrajnosti, da nam je lahko ob samem razmišljanju malce slabo, po drugi strani pa nimajo pikice tolerance do tistih, ki ne razmišljajo enako kot oni sami. Tega nikakor ne morem razumeti niti doumeti. Nazadnje sem prebrala naslov: »Ask your baby's permission before changing diaper«, ki ga je izdala liberalna strokovnjakinja za sporazumni seks. A me hecate, ljudje?! Ljudje ne vidijo prav veliko dlje od nosa. Tako so naravnani, indoktrinirani, celo trenirani, če želite. Redki se vprašajo, kaj tako početje potegne za sabo. Preberejo naslov, se nasmehnejo in gredo dalje. Ista strokovnjakinja – seveda veganka – je po drugi strani

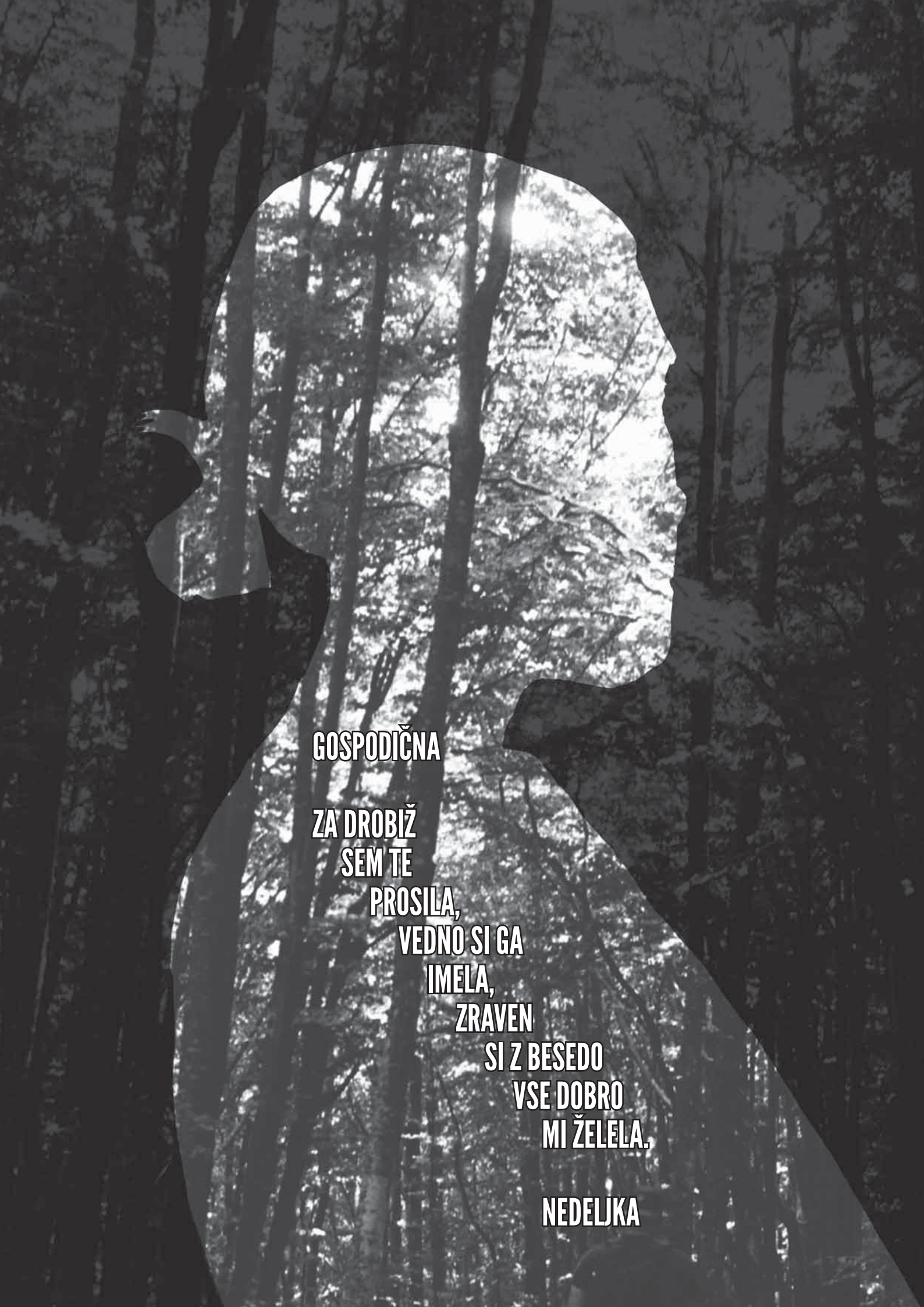
foto: osebni arhiv

glasna borka za ukinitve pridelave mesa. Torej, en človek ima večje pravice kot drugi? Enemu se dajejo pravice, katerih niti doumeti ne more, saj je še vedno v plenici, medtem ko se drugemu poskuša odvzeti pravica, da se prehranjuje, kakor si želi. Pa že vidimo, kako vegani skačejo, naj si gre sam uloviti, zaklat, očistiti in pripraviti meso, potem naj ga je. Zeh. Mučenje živali je seveda vseh obsojanj vredno in vse tiste ljudi, ki jih kakor koli trpinčijo, bi bilo treba sodno preganjati in tudi kaznovati. Tu ni dvoma. Nobenega. Tudi izraz »humano ubijanje« mi požene kri po žilah.

Pač ubijanje ne more biti humano v nobenem primeru. Pa vendar, naj obrnem malce sliko. Denimo, da s ponedeljkom vsi postanemo vegani. Kam z vsemi živalmi? Kdo bo skrbel zanje? Same tega pač ne zmorejo. Ta neka hipijevska utopija, kjer smo vsa bitja v nekakšnih šangrilajevskih nebesih, je nesmiselna in zelo težko izvedljiva danes. Populacija živali je prerasla število, ko bi se še dalo nekako poskrbeti zanje. Dejstvo. Prav tako me moti, ko mi pristopi vegan in mi začne utrujati s svojim superiornim glasom, kako je on oh in sploh ful bolj pameten od vsakogar, medtem pa oblečen v usnjeno jakno, ker pač ... on je med drugim tudi alternativec in taka je moda. A bejž, bejž. In odgovor je vedno enak ali vsaj podoben. »Žival je bila itak ubita, to je samo njena koža.« Pa sej. Žival je bila tako ali tako izčrpana mleka skoraj do suhega in to je samo sir. Pa sira niti slučajno ne jem vsak dan. Pravzaprav zelo poredko, le popolnoma se mu ne morem odreči. Sami izgovori s vseh strani. Pred kom se je treba prati? Zakaj se obsojamo? Kdo ima prav? Je sploh pomembno? Moj prav morebiti nima ničesar skupnega s tvojim pravom. In prav je tako. Različni smo.

Niti slučajno ne želim živeti v svetu, kjer smo vsi enaki in prekleto uniformirani. Razlike nas bogatijo, kakor tudi sposobnost te razlike nekako sprejeti ali vsaj poskušati razumeti. Ravno ta trenutek poskušam razumeti smiselnost tega, da otroka, preden ga previjem, vprašam za dovoljenje.

Vaša Biba

GOSPODIČNA

ZA DROBIŽ
SEM TE

PROSILA,

VEDNO SI GA

IMELA,

ZRAVEN

SI Z BESEDO

VSE DOBRO

MI ŽELELA.

NEDELJKA

NA PTUJU IMAJO PA KAMRO?!

Ja, na Ptuj imamo Kamro. Zakaj? Ker kljub temu da je na državni ravni število prejemnikov denarne socialne pomoči močno padlo, se po podatkih Centra za socialno delo Ptuj na Ptujem število prejemnikov denarne socialne pomoči še kar zvišuje.

»Lani jo je prejelo 7690 ljudi, kar je za 393 več kot v letu 2016 in za kar 1582 več kot leta 2014,« smo lahko prebrali v Večeru. Kar pa nismo mogli prebrati, pa je dejstvo, da se za temi številkami skrivajo številne zgodbe, ki doslej niso bile, so bile premalo ali niso zmogle biti slišane. Zato je v letu 2017 odprl svoja vrata vsem preslišanim zgodbam socialnovarstveni program Kamra, ki ga za naše uporabnike ne bi bilo brez podpore Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti RS ter Mestne občine Ptuj.

»Če me ne vidijo, še ne pomeni, da ne obstajam,« je stavek brezdomnega uporabnika B.-ja, ki svoje zavetje najde v starejši zapušeni hiši ali pod zavetjem nadstreškov ali občasno na kmetijah, pri prijateljih ... V program Kamra občasno prihaja po psihosocialno pomoč, podarjeno hrano ali oblačila. »Vse te dni, ko se trudite vse ljudi okrog sebe spraviti ob živce, človek dobi vtis, kot da bi se šli nagradno igro: komu bomo pa danes živce načeli, ob tem, da se te iste osebe, ki načenjajo živce, ne zavedajo, da znamo igrati to njihovo igro načenjavanja živcev mnogo bolje. Kajti čakamo vas na cilju,« so besede potencialno brezdomnega uporabnika, prišleka na Ptuj, ki se že vse svoje življenje bojuje za pravice, ki mu kot tujcu po ustavi pripadajo, a so mu mnogokrat ravno zaradi slednjega kršene. V programu Kamra mu je ob vseh oblikah pomoči najpomembnejša ta, da je slišan in da lahko sam prenaša svoje znanje na druge. »Če je nekdo alkoholik, še ne pomeni, da je slab človek in da si ne želi lepšega jutri,« pravi brezdomni uporabnik Čink, ki so mu življenjske okoliščine dodelile stigmo, ki mu je še dodatno otežila življenje do te mere, da mu je odrezala vso socialno mrežo, vplivala na zdravje in ga potisnila na rob osamljenosti. V programu Kamra ima najraje dnevna druženja.

»Ničesar čistega nimam za obleči, že kar nekaj dni se nisem imel možnosti prav umiti in pobriti. Takšen ne morem na CSD,« mi je dejal brezdomni uporabnik D., ko sva se srečala v nedeljo dopoldne pri smetnjakih, kjer je brskal za hrano. Uporabnika smo opogumili k ponovnemu sodelovanju s CSD-jem, mu ponudili podarjeno hrano, nova oblačila in ga podprli do te mere, da si je ob naši pomoči poiskal začasno »kamrico« in si našel priložnostno delo.

»V redu. Razumem, da sem naredila napako, ko sem se predčasno izselila pred nastopom fizične deložacije, in da bi morda še danes lahko imela takratno streho nad glavo, ampak kljub vsemu ne razumem, zakaj si ne zaslužim nove priložnosti do neprofitnega stanovanja. To ni v redu,« svojo stisko z mano podeli potencialna brezdomna uporabnica M., ko sva raziskovali možnosti, kako ponovno pridobiti pravico do neprofitnega stanovanja in si s tem zagotoviti večjo varnost.

»Izkoristil sem vse možnosti, tudi na CSD-ju, k prijateljem ne morem in tudi doma me nočejo več videti zaradi drog,« mi na razgovoru zaupa uporabnik P., ko se pogovarjava o možnih nastanitvah, med drugim tudi o odprtem tipu zavetišča v Mariboru, saj je zavetišče na Ptuj v PRIPRAVI in bo, kot pravi sociolog Simmel, svoja vrata kot simbol svobode in človeškega dostojanstva odprlo v drugi polovici tega leta.

Skozi pripovedi in mnenja vključenih uporabnikov ste lahko malce pokukali skozi vrata našega programa KAMRA – Celovita

podpora brezdomnim osebam, ki deluje na Vošnjakovi ulici 10 na Ptuj. Za uporabnike, prostovoljce, donatorje in vse, ki bi nas želeli spoznati, smo dosegljivi na 070 633 060 ali na kamra.ars.vitae.si@gmail.com.

Amadeja Kokot, strokovna delavka in koordinatorka v programu

MOJ PTUJ

ŽELIM NAPISATI TEKST ZA PTUJ,
A MI NE GRE,
SAJ EDINO, KAR SE RIMA NA PTUJ, STA TUJ IN FUJ,
IN ŠE DRŽI,
SAJ ŽE OD NEKDAJ SMO SE Z IZLETA PROTI DOMU DRLI FUJ-FUJ,
NOČEMO NA PTUJ.
RES JE TUDI, DA MI JE VSAK DAN VSE BOLJ TUJ.

V NJEM IMAM OBČUTEK, DA SEM ART-UR,
GOSPODOM RAD STOPAM NA KRVAV ŽULJ,
REDKIM SEM ZATO TUDI KUL.

KDO IMA DENAR, JE POBEGNO STRAN,
MIMO NJEGA POLOŽILI SO NAM AUTOBAN,
STARO JEDRO SPOMINJA NA AUTO ODPAD,
MED OBČANI POTEKA VSESPLOŠNI SPOPAD,
BREZ TABLETE NEMOGOČE JE ZASPAT,
IZGLEDA, DA VSE TO VODI V PROPAD.

SMRDI MI PERUTNINA,
ZASTRUPLJENA OD RAZNEGA DIMA IN PLINA,
ČISTO NIČ MI VEČ NE ŠTIMA,
PO NAŠI KRVI PRETAKA STRUPENA SE KEMIJA,
SLEPE VEČINE TO SPLOH NE ZANIMA.

REKA DRAVA NI VEČ ZDRAVA,
V NJEJ ŠE REDKO KAKŠNA RIBA PLAVA,
V OPOZORILU SE JE NEKAJ LET NAZAJ
ZGODILA SKORAJ APOKALIPTIČNA POPLAVA.

OD NEKDAJ V MESTO VDIRALA RAZNA DIVJA SO PLAMENA:
TURKI, HABSBURŽANI, ŠVABI TER BARBARI,
UNIČUJEMO GA TUDI SAMI,
DANES NI KAJ NIČ DRUGAČE,
PO ULICAH SVEGA, SVAŠTA SKAČE,
TAKO DA JE NI DEŽELE, KI SI PTUJA NI ŽELELA.

PONOČI NE UPAM VEČ NA ULICO,
ZATO SE ZVEČER RAJE IGRAM S KULICO,
PIŠEM ZGODBE TAKO, DA SE RIMA,
IN PRIDIGAM, KAKO NIČ NE ŠTIMA.

ALEŠ

Gostujoča kolumnistka:

Lucija Klun

DEINSTITUCIONALIZACIJA IZKLJUČEVANJA

Pomemben gradnik našega urbanega vsakdana so postale okrogle mize in javna branja, razprave, pogovori s strokovnjaki – vse to je namenjeno naslavljanju »*perečih problemov naše družbe*«, kot so prekarnost, migracije, revščina, še vedno trajajoča institucionalizacija ranljivih skupin in neenakopravnost žensk. In pomembna reč inherentna tem dogodkom je, da le redko doživijo dejansko prisotnost podrazreda ali marginaliziranih skupin, v našo levičarsko sredo pač ne stopajo delavci, kriminalci, dolgotrajni prejemniki socialne pomoči, desničarji itd.

Nazadnje to pomeni, da si moramo ljudi, ki jih poskušamo vključiti v družbeni prostor, v pogovorih pač sami »zamišljati«: o kom sploh govorimo, ko govorimo o revežih, o migrantih, o ljudeh z družbenega roba? Nedavno smo se v Trubarjevi hiši tako spraševali: Kako mati samohranilka z nizkim SES-om doživlja izobraževalne težave svojega otroka? Mogoče nima časa pomagati? Nima dovolj socialnega kapitala? Noče? Seveda je ni med nami, da bi nam razložila, tako da v razpravi postane konstrukt prevladujočih ugibanj. V teku levoliberalnih razprav ne konstruiramo le samih sebe kot levih (moralnih) subjektov, ampak obenem konstruiramo tudi ljudi, o katerih teče naša beseda, ljudi, v katere usmerjamo svoj aktivizem. Te konstrukcije so potem npr. že skoraj arhetipski migrant kot brivec, *ponižno upajoč na razrešeno prošnjo za azil*, kuhajoč eksotično hrano. Potem je tukaj brezdomec kot ultimativni revež, ki ga življenje tepe, a se vendarle ne vda – s tem pridejo tudi modrosti o tem, kdo sploh je dovolj zaslužen berač, recimo: »*Jaz ne dam tistim, ki so pijani, sej s tem jim nič ne pomagaš*; »*Če izgleda, kot da bo porabil za hrano, mu dam*«. Potem je tu Rom, ki igra tamburico, mati samohranilka, ki je utrujena, ampak pogumna ...

Te projekcije levičarja, kdo naj bi bili drugi, so vedno *ideološke skrapanke*, ki na koncu izstavijo podobe, neodvisne od specifične izključene osebe, o kateri gre beseda, ampak odvisne od *zamišljevalca samega*. Podobe so pogosto povsem nasprotujoče si, in sicer glede na to, kdo si drugega zamišlja: rogovec, anarhist, komunist, prostovoljec Voluntariata, socialni delavec ... V podobi npr. begunca, ki je priljubljen v levem imaginariju, ta prevzema vse podobe od bodočega aktivista/komunista, bodočega borca na naših revolucionarnih barikadah, do hvaležnega prejemnika Karitas paketa, jedca humanitarne hrane. Ustvarimo idejo človeka, kakršen bi moral biti, da bi vzbudil naše zanimanje in da bi bil aktivizmu primeren – priden uporabnik, azilant s potenciali, trezni brezdomec ..., to so nesrečne pojave, ki so v resnici umotvor levega malomeščanstva. Te podobe čepijo v levem imaginariju, sami ljudje pa so ugrabljeni za našo filantropsko agendo. In kar vidimo nazadnje, je popačena verzija človeka z delci pretekle subjektivitete ... in bog ne daj, da nam to, kar vidimo, ni vseh – kajti ničesar si ne lastimo bolj od tistega, v kar smo investirali svojo svobodno voljo.

Kaj torej storimo, če se razkrije, da je objekt naše dobrodelnosti vendarle grešen, umazan, nemoralen? Da je nasilen, da ima nož,

preprodaja droge? Da mu je vseeno, če biva v totalni instituciji? Da moti mojo »samoorganizirano skupnost«, moj varni prostor, moj diskusijski krožek?

Prihajamo do tega, kako institucionalno izključevanje dobi svojega zlohotnega bratranca – deinstitutionalno izključevanje, ki vzkljuje znotraj levih skupnostih, ki se sicer gradijo prav v opoziciji do klasičnih velikih institucij, ampak in osnovi delujejo dokaj podobno. Večinoma so spojene z idejami, ki se ustvarjajo na vseh teh okroglih mizah, na primer o tem, kako naj bi bil videti objekt naše dobrodelnosti. Obenem vzdržujejo tudi pretenzijo enakosti vseh, kar v praksi pomeni samo, da se neenake družbene pozicije odstavijo v nevidnost. Izključevanje tistih, ki »*niso po meri*«, se razlije po družbenih iniciativah in deluje efemerno, neulovljivo, ne znamo ga nasloviti in obsoditi. Izvira tudi iz predpostavke, da se izključevanje levičarskim iniciativam ne more zgoditi, ker so pač tako politično pozicionirane. Izključevanje, ki se pripeti v teh skupnostih, je vedno *kakor-da-bi bilo razumno*: nekdo RES krši nenapisani kodeks prostorov nenasilja, neuporabe drog, sodelovanja pri skupščinah ... Na koncu se vendarle vzpostavi notranja hierarhija, kjer nekdo nekoga izloči. In v primeru marginalizirane skupine to hitro preide iz vzorca »*nekdo – nekoga*« v vzorec »*nekdo – njih*«, torej celo omadeževano skupnost.

Nezmožnost dvoumnosti levega razumnika ... da ne moremo misliti moralnosti z zloveščostjo, ne moremo misliti dobrotnikov s prevaranti, dobrih azilantov s kriminalnostjo. In predvsem pri *objektih našega aktivizma* dvoumnost povsem izgine – deloma je to tudi plod medijev, ki leve skupnosti prisilijo, da begunce, brezdomce, duševne bolnike predstavijo kot angelske in uboge; iz strahu pred fašizacijo javnosti. Žal se ta enodimenzionalna slika ustoliči v umu levičarja, nasploh ima do tega človeka, ki naj bi ga imela za svoj politični projekt, povsem nereflektiran odnos. Migrant je dober, mora imeti azil, to, da je kriminalalec, je vedno desničarska propaganda. Brezdomec si VEDNO želi jakne iz Humane in človek s težavami v duševnem zdravju vedno želi biti izven institucije, če pa ne, je to zato, ker je otopel (kar je pravzaprav korelat temu, da ga označiš za neprištevnega, samo motiv je drugačen).

Izključevalne prakse se prenesejo na ljudi, ki si jih kot skupnost lastimo – vanje smo investirali svoj čas, denar, skvoterski prostor, oni pa so šli, nas napadli, se nam postavili po robu. Saj vsi poznamo socialnega delavca, ki vzdihuje: »*Vse sem naredil zanje, zvečer sem se jim oglašal na telefon, oni pa ...*« In skvoterja: »*Zdaj so šli pa čez vse meje, skupnost mora biti varna*.« Najbolje je ta simptom opisal Orwell: »*To je neogibna usoda sentimentalnežev. Vsi njihovi nazori se spremenijo v svoje nasprotje ob prvem trčenju z resničnostjo*.« In res, te sentimentalne aktivistične sanje, ki se projicirajo na marginalizirane skupine, vodijo v izključevanje, ki je včasih globlje in bolj boleče kot to, ki ga ustvarja desničar ali celo državne institucije. Gre za to, da so ljudje izključeni, ker niso uspeli biti marginalci, kakršni bi morali biti.

TANJA SAN IN ANASTAZIA OM:

KRALJICA IN KRALJICA

TANJA SAN:

P.
P.
P.
P.
P.
P.
P.
P.
P.
POLJUBLJENA.
POLITA.
POHOTNA.
POTRESNA.
POVRATNA.
POZITIVNA.
PODTALNA.
POZORNA.
POBOŽNA.
PRELEPA.
PITBULLKA.

ANASTAZIA OM:

POVIJ ME V POLJUBE SVOJE.
POTRATNO Z ETERIKO TVOJO ME POLIJ.
IN PRAZNIČNO BODI POHOTNA.
PRAVLJIČNO POTRESNA.
POTRATNO POVRATNA.
IN PEKLENSKO POZITIVNA.
PREBUTAJ PODTALNO POTREBE MOJE.
POBOŽAJ ME PERESNO POBOŽNO.
IN BODI POJOČE PRELEPA.
PREPELIČKA NA KROŽNIKU V
PROMETNI POSTELJI MOJI.
PAMET MI NA USTNICE ZRIŠI.
POMETI STRAHOVE MOJE.
POSTREŽI S SOKOM POMELA.
POTLAČI STRASTI MENE.
PRIVLAČNO ME PREBUDI.
IN NA KONCU
PREVIDNO ME ZBRIŠI.
POSTELJA S PARFUMOM TEBE
PA KOT MADEŽ JE VEČNI.

Kraljevi recenzor:

SAGE FEMME, KINODVOR, 2. 5.

Naslov *Babica* zna biti malce zavajajoč, zlasti če ne preveriš, za kakšno vrsto babice gre. Zgodba se namreč splete okoli porodničarke Claire, ki svoje življenje namenja pretežno skrbi za druge, sicer pa živi precej običajno, skorajda dolgočasno življenje. Skrbi za svoj mali vrt, svoje zdravje, predvsem pa za dobrobit bodočih mamic, ki so tik pred porodom. Ima tudi odraslega sina, ki naj bi postal kirurg. Kot se rado zgodi, usoda nepričakovano razburka mirni življenjski tok. Sin ji namreč zaupa, da bo postal očka, za nameček pa se odloči, da se bo prekvalificiral v babičarja. Claire na

svojem vrtničku spozna tovarnjakarja, s katerim se po dolgih letih samote zaplete v romanco.

Pravi vrtilni moment pa je pravzaprav prihod Béatrice Sobolevski (nekdanje očetove ljubice), ki se tako iznenada, kot je iz njega pred leti izstopila, spet pojavi v njenem življenju. Karakterno sta si ženski diametralno nasprotni, Claire je zadržana in zapeta, Beatrice pa – ravno nasprotno – življenje zajema s polno žlico. Ni torej presenetljivo, da se pojavljajo zanimivi zapleti. Film je kot celota simpatičen in tudi gledljiv, čeprav (za moj okus) malce predolg, poleg tega

foto: arhiv Kinodvora

pa ne predstavlja posebnega presežka, zgodba je namreč precej predvidljiva. Dodana vrednost je predvsem igralska zasedba, točneje glavni igralki – Catherine Deneuve, ki ji dobro parira kolegica Catherine Frot.

MG

YOU WERE NEVER REALLY HERE, KINODVOR

Nikoli zares tu, naslov iz leta 2017, ki veliko obeta, poleg vedenja, da gre za novi izdelek škotske režiserke Lynne Ramsay, sicer tudi avtorice sijajnega filma *Pogovoriti se morava o Kevinu*, je v Cannesu pobral kar nekaj nagrad. Obvladljiva ura in pol učinkovito ustvarja morbidno, na trenutke skrajno brutalno atmosfero, pa vendar je prej kot ne film povprečen. Protagonist Joe (imenitni Joaquin Phoenix), ki ga očitno preganja travma nasilne družinske preteklosti, živi dvojno življenje. V enem je pozoren sin,

ki bedi nad ostarelo materjo, v drugem brezobzirni najeti morilec, ki brez vsake milosti opravi z žrtvami. Politična živina ga najame za kočljivo nalogo: poiskati mora mladoletno hči guvernerja, ki od samomora matere stalno beži od doma. Ujeto v pedofilske mreže politikov in drugih veljakov jo Joe kajpada izsledi in odpelje, vendar v isti noči umorijo njenega očeta. Kaj pa zdaj? Dvojica nesrečnih likov, vsak po svoje izgubljen v vesolju, se ujame v presečišče. Mar dva minusa lahko sploh kdaj

foto: arhiv Kinodvora

ustvarita plus? Morda pa bosta našla pot. Pohvala igralcem in seveda vabljeni v kino!

MG

BALET 100, SNG OPERA IN BALET LJUBLJANA, 21. 4.

Ob stoti obletnici delovanja poklicnega ljubljanskega baletnega ansambla smo si v četrtek, 21. 4. 2018, ogledali v ljubljanski operni hiši, SNG Opera in balet Ljubljana, zadnjo ponovitev baletnega triptiha Balet 100. Za jubilejni baletni večer so bila izbrana dela koreografov, ki so vsak ob svojem času delovali v mednarodnem prostoru in s tem bogatili slovensko baletno umetnost.

Baletni večer se je za dvojico plesalcev začel z dvajsetminutno plesno suito – Lokom – o predanosti, moči in notranji napetosti med spoloma, Pie in Pina Mlakarja. Plesna pesnitev njega in nje z dvema dejanjema, mladostjo in ljubeznijo, brez glasbe, je izpadla, kot jo

je opisal tudi sam Pino Mlakar, kot izraz čiste ljubezni in čistega plesa. Osrednji del baletnega večera je predstavljala *Žica*, balet v treh slikah iz leta 1976, Vlasta Dedovića na glasbo Janeza Gregorca. Baletno stvaritev *Žica*, aluzijo na z žico obdano Ljubljano v času druge svetovne vojne, je označeval minimalizem: video projekcije, preprosti, uniformirani kostumi in koreografija v prepletu plesa, glasbe in vsebine. V plesnem slogu *Žice* je bilo moč zaznati modernistične težnje in džezovsko ritmizirane poudarke. Kljub mračni tematiki je vizualna asociacija na z žico obdano Ljubljano nosila pozitiven naboj. Tretji, zadnji del večera pa je predstavljala čarobna *Pastoralna*

foto: arhiv SNG Opera in Balet Ljubljana

simfonija Milka Šparembleka iz leta 1986 na istoimensko skladbo Ludwiga van Beethovna v petih stavkih. Baletni triptih o ustvarjalnih močeh, hrepenenju po miru in svobodi ter o čarobnosti smo doživljali kot čisti vizualni in estetski užitek.

M. R.

PREKLETI KADILCI, SNG DRAMA LJUBLJANA, 13. 4.

Zanimiv gledališki koncert, ki ga lahko interpretiramo na dva načina. Boj in nestrpnost proti kadilcem, ki so zatirani, zasmehovani in preganjani s strani nasprotnikov kajenja. Igra se sprehodi skozi čas, ko je Krištof Kolumb prinesel tobak v Evropo, pa do tega, kako so največje zvezde uživale v tobačnem dimu. S časom se je evforija ustavila v kadih našega časa, ki so zasmehovane. Ljudje zmrzujejo na prostem, gostinci se pritožujejo ... Ljudje gledajo izmaličene sličice na ovojčkih cigaret.

Danes vemo, da je zaradi strupenih substanc kajenje škodljivo. Toda Svetlana se ne da. Nestrpnost do kadilcev, ki se pojavlja v naši družbi, preraste v sovraštvo. Toda kdor ne zna sovražiti, tudi ljubiti ne zna. Kadilci, ki se znajdejo v brezupni situaciji, so osnovno izhodišče za uprizoritev predstave Prekleti kadilci Svetlane Makarovič. Vse pohvale nastopajočim. SNG Drami se zahvaljujem za podarjeno vstopnico.

Andreja Udovič

POJDIVA TJA, DEMOLITION GROUP, KINO ŠIŠKA, 9. 5. 2018

Če ni saksofon eden najbolj seksi instrumentov, potem nič ne rečem, in če ima podporo še v usklajeni in udarni ritem sekciji (bobni-bas), ki jih upravljata brata dvojčka Gregel, tu ni česa dodati. Demolišni so v nekoliko spremenjeni zasedbi, ki v njihovi zgodovini ni prva in morda tudi ne bo zadnja, na dan zmage za dobri dve uri zasedli oder Kina Šiška in predstavili nov CD z osmimi komadi – Pojdiva tja. Menda so se ti zvrstili po vrstnem redu s plošče.

Seveda greva tja, pa čeprav sva »napačna in potujeva v nepravi smeri«. »Ni čudno, da se obeta razdejanje.« Še sploh, če se potikava po Deželi starcev. Ki se pač spopadajo s samoto in vsemi tegobami, ki jih prinesejo leta ter morda napačne izbire. Kakšen Gospodar je brez Kapitala?

Bolj slab, še sploh, če je Amerika obljubljena dežela. Včasih tko pa: priložnost zamujena, ne vrne se nobena. Turbo kapitalizem proizvaja predvsem brezčutnost, izgubljenost, odsotnost čustev, ki pa jih je v izobilju v pesmih iz zgodovine. Denimo v komadih *Mesečina*, *U tvojim očima* ali pa (zelo čutni) *Dež*, ki naj bi bila sklepna, pa ji je kajpada sledilo še nekaj bisov. Kdo bi delal namesto nas, razen *Japonec*, ki *u ritmu ove pjesme i zvuka*, ob kateri smo kajpada noreli, delajo še bolje. Kdo pa ne bi? Za krono večera pa Ljubiva za svet. Surov zvok z nežno vsebino. Demolišni. Poklon. Super večer!

MG

Foto: MG

LUNA J. ŠRIBAR: STARINARNICA, RECENZIJA KNJIGE

Luna se v svojem prvencu spretno poigrava z raznovrstnimi svetovi, resničnim pa tudi z vsemi tistimi, ki jih nosimo v sebi, ko trkamo v druge. Svetove brez dvoma ustvarjajo tudi reči, na katere smo navezani in nas držijo na nevidnem povodcu. Treba jih je samo spustiti pa bodo (morda) spremenile življenja, predvsem vedenjske vzorce. Te nezavedno ponavljamo, ko se zadržujemo ali hlastamo, vse to v lastno škodo. Akcija povzroči reakcijo, temu se ni mogoče izogniti. Nevsakdanji lik (kakršnih je knjiga v bistvu polna), starinar Sensa, zadržan, a moder možakar, svojo nevsakdanjo strast požlahtni z idejo menjave zelene stare stvari za drugo pomembno staro stvar in s tem osmišlja recikliranje v pravem

pomenu besede. Vključno z recikliranjem čustev. Spodbuja idejo vzajemnosti in sodelovanja. Ninočka, ki (vsaj mene) v mnogih karakternih lastnostih spominja na avtorico, ljubiteljica zavrženih živali, ljudi in stvari, v vsakem kosu išče uporabnost. Giblje se po robu in ne zmanjka ji idealizma. Uporna, predrzna, neukrotljiva. Čeprav je vsakega prej kot ne možno ukrotiti, morda je treba le uporabiti drugo besedo, pritisniti na prave registre. Dogajanje je dinamično, polno zapletov, svetovi plastični, liki pa zanimivi in prepričljivi. Vsekakor vredno branja, knjigo namreč pogoltniš na en sam mah!

MG

Foto: osebni arhiv

PO ŠTIRIDESETH LETIH PUNKA 1977–2017 ALI GOSPODJE TOVARIŠI, TOVARIŠI GOSPODJE, JAZ VAM NE VERJAMEM, 3. DEL

Jugoslovanski punk oziroma novi val je bil svetovni fenomen. Brez dvoma je šlo za enega najbolj zgodnjih zametkov punka oziroma novovalvske scene v državah za železno zaveso. Kaj več o punk sceni v drugih socialističnih republikah morda v katerem od naslednjih nadaljevanj, na tem mestu pa bi rad poudaril, da je naša scena že na samem začetku zadel buren odziv delavske mase in malomeščanstva, ki so videli v punku grožnjo socialistični mladini. Svoj gnev so v pismih mesece in mesece in leta in leta pošiljali v vse najbolj brane medije, od Dela, Dnevnika, Nedeljca, Mladine in celo v razne revije, kot so Antena, Stop itd.

Marsikomu iz te generacije se bo zdelo, da pretiravam, da sam tedanji sistem ni bil tako represiven, a tu lahko samo dodam, da je prav zagotovo obstajalo nekajletno obdobje represije in zgražanja. Omenjena protestna pisma so bila zbrana v knjigi PUNK POD SLOVENCI, ki je nekakšen pregled scene od leta 1977 do leta 1984, ko je bila knjiga izdana, eksplicitno in detajlno pa navaja psihološki pogled povprečnega Jugoslavana na punk, vsebuje številne intervjuje z bandi, ki so bili v večjih medijih ignorirani. Od tega obdobja velja omeniti torej tudi marsikomu manj znane skupine te bogate scene. V tem času so torej poleg najbolj uveljavljenih Pankrtov, njihovih predhodnikov Buldožer in kasneje Laibach delovale številne druge zasedbe, ki so s punkom združevale novi val in kasnejši hardcore; zasedbe, kot so Grupa 92, Berlinski zid, Lublanski psi, Via Ofenziva, Otroci socializma, Šund, Indust bag, Buldogi, Tožibabe, Stres državnega aparata, Niet, Depresija, Odpadki civilizacije, 2227, Komunalno podjetje Jugoslavije, S.o.r. ... Že v začetnih letih so se snemali razni dokumentarni filmi, filozofi, družboslovci in sociologi kulture so izdajali diplomske naloge na to temo, predvsem pa je bil punku že od samega začetka naklonjen večno provokativni Radio Študent. Najbolj vnet zagovornik punka je bil Igor Vidmar, ki je večini najbrž znan kot organizator manjših

in večjih koncertov zadnjih štirideset let, publicist, novinar in tudi kot politični komentator oddaje Studio city. Za mene osebno in za marsikoga drugega so bili punk pred punkom skupina Buldožer, še posebej Marko Breclj, ki performance in provokacije še danes izvaja. Njihov prvenec »Pljuni istini u oči« iz leta 1975 je odprl novo poglavje rock'n'rolla, medtem pa je še vredno omeniti, kako je tedanja jugoslovanska poprock popevkarska elita na njih gledala z gnusom in vzvišenostjo. Buldožer so dejansko odprli prostor mnogim, če ne vsem ostalim punk skupinam z do tedaj nevidnimi provokacijami in škandali. Mnogi so jim prilipili tudi naziv začetniki alter scene pri nas. A kot so sami Buldožer dejali: »Nam se je punk zdel super stvar, a na žalost so mnogi mislili drugače.« Kot rečeno je bil na sam pojav punka prisoten zelo negativen odziv, ki je bil izražen skozi številno maso zgroženega malomeščanstva, ki ni odstopala od svojega enoumja. Mnogim punkerjem niso hoteli streči pijače v lokalih, celo v trgovinah ne, nekateri pa so po zapisanih pričevanjih v omenjeni knjigi kar fizično obračunavali z njimi sredi ulice, pika na i pa je predstavljala brutalnost tedanje ljudske milice, ki je kar deset let zasledovala, ustražovala in maltretirala številne mlade punkerje ter jih celo po več dni zadrževala na postaji milice, o čemer so pričali tudi sami pristaši punka v dokumentarnem filmu TOTALNA REVOLUCIJA oziroma v že omenjeni knjigi PUNK POD SLOVENCI. Iz osebnih poznanstev punkerjev prve in druge generacije sem slišal, kako so se punkerji pogosto postavili zase, eden od takih je bil tudi z današnjega stališča kulturna punk oz. hardcore ikona Primož Habič, pevec skupine Niet, ki se po mnogih zgodbah ni pustil ustražovati prav nikomur. Se nadaljuje.

Diego Menendes

KOT NA ZAČETKU SMO TUDI NA KONCU VEDNO VSI LJUDJE

Super bi bilo, če bi tako bilo tudi ves čas našega življenja. Po vrnitvi na delo sem se hitro ponovno dodobra zagnala in začela doživljati realnost drugih, tako je tudi moj lastni vsakdan dobil drugačen smisel. Ugotovila sem, da se v času, ko sem dejavnosti dneva preživljala drugače in drugje, v službi pravzaprav ni kaj dosti spremenilo. Po tolikih letih dela z ljudmi s težavami in spremembami v življenju zaradi uporabe dovoljenih in prepovedanih snovi pa je poleg ostalega še vedno enako to, da se dogaja veliko padcev, ki so še najbolj boleči, ko pridejo po kakšnem prijetnem vzponu. Ampak jaz se tega ne morem navaditi. Zdi se mi, da prenekateri oseba, ki ima težave z zasvojenostjo, včasih ogromno vložijo v smer dobrih sprememb, življenje pa se z njo vseeno kruto poigrava.

Gledam možakarja pred sabo, ki se mu je v letu dni zgodilo toliko vsega, da se je ob tem, tudi kljub nekaterim izredno

lepim in veselim trenutkom, prav zares postaral. Kar ne morem verjeti. Če se vrnem na nekaj najinih pogovorov pred približno letom dni, se spomnim visokega mladeniča v svoji polni življenjski dobi z nasmehom na obrazu in iskrivimi očmi, polnih toplega pričakovanja in novih ciljev. Najmanj midva sva verjela, da bo tokrat uspelo. Pa vsaj še pet je takih, za katere si mislim, da so menili enako, vendar nisem preverila. Pa ne govorim o zdravljenju. In dobro je kazalo tistih pet mesecev. Dodobra smo obdelali vsako spremembo, da se je lahko pripravil na nove, dnevne izzive, in uspevalo je. In vendar se mi je dozdevalo, da je pri nekaterih ciljnih premalo pozoren na trenutke, ki so kazali na morda nedokončane misli.

Saj ne da bi človek moral živeti po nekem načrtu, zapisanem na formatu A4, ker življenje le ne gre tako, vendar vseeno ne bi smel pozabiti na tisto podčrtano, ki lahko

Foto: osebni arhiv

odigra v igri življenja veliko vlogo. Tu se največkrat spomnim, kako pravijo, da si življenje krojimo sami. Da si za to, kako se imaš v življenju, odgovoren sam. Do neke mere se strinjam, in vendar smo ljudje tisti, ki prav popolnoma sami težko živimo, vsaj za večino to velja. Zato sem mnenja, da je naš načrt lahko še tako popoln, pa je v bistvu ta popolnost zgolj navidezna.

Najprej je kamen spotike lahko to, da življenja, še bolj dogodkov, ne moremo predvideti vnaprej. Potem pa še to, da če že sebi začrtamo, kako bi se želeli odzivati na neka stanja, tega ne moremo storiti za druge. Je že res, da vedno izberemo sami, kako se bomo odzvali, ampak ta izbira je za »naše ljudi« lahko v vsakem primeru slaba. Ne more biti dobra tolažba to, da je lahko vsaj bolj ali manj slaba – ker če je v obeh primerih slaba, je slaba. In tako se kolo (ne) sreče vrti dalje. Torej, veliko vlogo pri tem, kako se nam odvija življenje, ima vsekakor tudi okolje, torej – ostali sodelujoči. To prekletstvo okolja pri svojem delu dodobra doživljam. Težka so pota zasvojenca in še težje je dokazovanje, predvsem drugim, da želiš nekaj drugače, bolje, bolj smiselno. Zdi se, da tisti drugi pri zasvojeni osebi pač vedno čakajo na njen spodrsli. Ma, lahko se nalomiš od vztrajnosti in kontroliraš vse, kar se kontrolirati da, vedno se v mislih

publike okolja pojavi tisti kruti »Kaj pa, če ...?« ali kaj podobnega, v katerem je seveda izražen dvom. Ker vedno znova pozabimo, da se ta če lahko aktivira pri vsakem od nas. No ja, o tem bi se res dalo na veliko razpravljati. Bi si pa kazalo zapomniti, da se od zasvojenih in njihovega življenja lahko veliko naučimo, tudi to, da vsak pri sebi lahko nekaj spremeni, za kar ni nujno vedno treba imeti ali preživeti neke lastne izkušnje, saj se ti lahko zgodi, da je ne preživiš. Da se za zaključek vrnem k visokoraslemu možakarju v najlepših letih ... Danes se pogovarjava o tem, kje se mu je zalomilo, na kaj ni bil dovolj pazljiv, kako se mu je izmaknila misel na tako, za druge, pomembno dogajanje. Ugotavljava, da se mu pravzaprav ni (zalomilo), samo drugače je razmišljal o vsem tem in bil prepričan, da ga je ena šola v tej smeri že do popolnosti izučila, zdaj pa je videti, da je v drugo še bolj

kaznovan. Ne prideva do konca, izčrpan je. Jaz tudi, ker prepričati prepričanega je blazno naporno. Prepričati ga, da se seveda strinjam z njim in mu do neke mere tudi dam prav, ampak da sem to le in samo jaz. Nekdo drug, ki misli drugače, ki vidi njegovo življenje in si razlaga njegovo razmišljanje drugače, kot to vidim jaz, se z nama niti slučajno ne strinja. Ampak še enkrat, življenje ni le belo ali črno, je pestra mavrica raznolikih barvnih odtenkov, ki se zrcalijo skozi naša občutenja, ki jih imajo tudi zasvojeni. Morda so čustva pri njih še mnogo bolj izražena kot pri ostalih. Tako kot veselje je tudi bolečina pri vsakem človeku tega sveta popolnoma svojska, in tako bi se te zadeve tudi morale obravnavati, vsakemu kolikor zmore in kolikor potrebuje.

Žanin

Foto: osebni arhiv

Izza rešetak:

Gostujoča kolumnistka: Zuzanna G. Kraskova

TAKO IN DRUGAČE

Blaž izhaja iz povsem povprečne, urejene delavske družine; oba starša sta zaposlena, je starejši od dveh sinov v družini. Ko je bil deček, je bil oče nanj ponosen, saj je kazalo, da mu učenje ne bo predstavljalo nikakršnih težav, osnovno izobraževanje je zaključil z odliko, brez posebnega napora. V prvem letniku srednje šole pa se je zataknilo.

Blaž je naenkrat ugotovil, da ga je začelo zanimati preveč stvari, in vse prej kot učenje, ki ga tako ni bil vajen. Dneve in večere je prebedel za računalnikom, saj je očeta z lahkoto prepričal, da spletne dejavnosti potrebuje za šolske naloge, mama pa mu je brezpogojno zaupala, kajti njegove ocene so bile še vedno dobre, ne več odlične, a za starše sprejemljive. Sam je sicer opazal, da mu resnično življenje nekako polzi skozi prste, toda ni videl razlike med sabo in sošolci, ki so ravno tako praktično »soživljali« z internetom. Vsaj tako se mu je zdelo sodeč po pogovorih, ki so jih imeli med odmori. Na začetku drugega letnika je Blaž naletel na zanimiv forum, ki je vabil k članstvu vse, ki bi radi v kratkem času veliko zaslužili, brez posebnega truda, in, kar je bilo zanj bistvenega pomena, brez visokega vložka v igro, pogoj so bili kontinuirani manjši denarni vložki, ki naj bi se najmanj petkratno obrestovali. Takoj se je registriral, saj je bila ponudba izjemno mamljiva, on pa bi v rekordnem času, še pred vozniškim izpitom, prišel do sanjskega avtomobila, tistega, po katerem je hrepenel, nakup pa si je določil kot prioriteto življenjsko nalogo.

Ker sam ni imel veliko denarja, je igro predlagal sošolcu in skupaj sta začela vlagati v en avto; računala sta, da ga lahko prodata in si potem kupita dva cenejša, nadaljevala bosta z igro, spet zaslužila in tako dalje. Na forumu so ju sprejeli z odprtimi rokami, bili z njima posebej prijazni in jima dajali napotke, kako igrati čim dlje. Tako sta nič hudega sluteč nakazovala na določen račun vso žepnino, vendar te zahteve nista razumela kot napačne, saj ima želja po avtomobilu tudi svojo ceno, sta si rekla. Tako sta nekaj tednov

nakazovala žepnino na ta določeni račun in vročno čakala dan, ko bosta na zaslonu med izbranimi vlagatelji zagledala svojo kodo. Toda tega niti po treh mesecih nista dočakala. Denar pa sta morala nakazovati vsak teden in vložek je bil s časom višji. Ker denarja nista imela, sta se odločila za manjše tatvine. Najprej sta se v šoli osredotočila na mobilne telefone sošolcev, tablične računalnike in vrednejše predmete, pozneje pa so se njune akcije sprevrgle v večje – vlamljanje v avtomobile –, saj sta imela že stalnega odjemalca za naropano blago.

Po nekaj mesecih so ju prijeli na delu; oba sta pristala v zaporu za mladoletnike, in takrat je Blaž spregledal. Dal si je besedo, da ne bo nikoli več storil ničesar podobnega. Pa se je motil. Ker je bilo kaznivo dejanje le v kategoriji tatvin, brez nasilja, je bil hitro pogojno odpuščen. In neprilagojen. A spremenjen. Najbolj zato, ker mu starši niso več verjeli in ker so se ga sošolci izogibali; slednje je bilo zanj tako boleče, da je zamenjal celo šolo. Domače okolje pa ni bilo nikoli več takšno kot prej. Oče se je z njim le redko pogovarjal, mama pa je vse svoje upe polagala v mlajšega brata. Nekoč, v četrtem letniku, se je v razredu na novi šoli zgodila tatvina. Izginil je mobilni telefon, strokovna delavka, ki je bila seznanjena z njegovo preteklostjo, je, sicer res po ovinkih, a vendar, pokazala nanj, mu jasno dala vedeti, da je osumljen. Čeprav ni bil kriv, je breme preteklosti in družbene odgovornosti začutil tako žgoče, kot da bi bil telefon zares izmaknil. Še več, še težje je bilo, ker se mu je ob tem godila krivica. In kaj naj, poklical je nekdanjega sošolca – saj mu je ta edini brezpogojno verjel. Ker ga je poznal. Verjel je, da tega ni storil, a da z lahkoto bi in tudi bo, če bo imel dovolj razlogov za to.

Duševna bolečina pa je pogost vzrok, ki človeka s spodkopano samozavestjo in nizko samopodobo pahne v zločin. Tako sta nadaljevala s krajami, ki so postajale čedalje drznejše in nasilnejše. In znova pristala v zaporu, tokrat za polnoletne.

SMS KOMENTARNICA: 030 323 128

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 068 617 130. VABLJENI K SODELOVANJU!

Pismo Kraljem:

Pohvalila bi gospoda, ki prodaja pred Lidlom za Bežigradom; nemoteč, hvaležen za vsak evro ... Gospodu vsak mesec za revijo namenim 5 evrov, saj je res izjemno prijazen.

Nika

026
KRALJI
ULICE

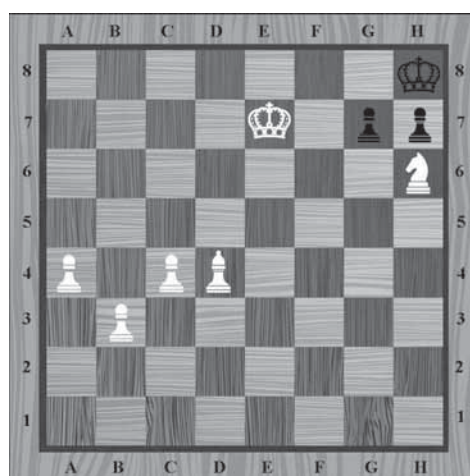
RAZVEDRILO

POLDETOVA KRALJEVSKA ŠAHOVSKA UGANKA

Igro začne beli, črnega lahko matira v treh potezih. Poiščite jih.

Standardni algebrski šahovski zapis: pijon/kmet – brez oznake, S – skakač, L – lovec, T – trdnjava, D – dama, K – kralj, x – jemanje figure, + – šah, ++ – mat, O-O – mala rokada, O-O-O – velika rokada, = – remi/ponudba remija, e. p. – en passant (kmetovo jemanje mimogrede).

Pripravil: JN

Vektorska tabela: JN

REŠITVI STA OBJAVLJENI NA STRANI 30.

	A	B	C	D	E	F	G	H
1						X	X	X
2					X	X	X	X
3					X	X	X	X
4								
5								X

Sestavil: Robert Žerjav

UGANKA: Poiščite rešitvi, ki se skrivata pod stolpcema A in D. Stolpec A: Zver, stolpec D: Drugo ime za moštvo.

1. Ljubkovalno moško ime
2. Moško ime
3. Žensko ime
4. Izbruh
5. Hoja po račje

LUDSKA KUHNA, RIŽ S SARDONI IZ KONZERVE

Sestavine:

nekaj konzerv sardonov,
peteršilj,
majaron,
česen,
čebula,
sol,
olje,
malo Vegete,
grah iz konzerve,
limona in
riž.

Priprava:

Na malem ognju najprej popražite čebulo, jo posolite, dodajte riž ter prelijte z vodo. Med kuhanjem riža po potrebi dolijte vodo. Ko je riž že skoraj kuhan, dodajte pol žlice Vegete in konzervo sardonov. Dodajte še sesekljan česen in peteršilj ter po želji vse skupaj pokapajte z limono. Pa dober tek.

Lola

Janez Kompare

MILOŠEV FOTOGRAFSKI KOTIČEK

POSLEDNJI MOHIKANEC

Dom družine Timotijević, kjer živijo Ivan, njegova žena, hči in trije vnuki, na naslovu Bara Venecija 55 v Beogradu, je edina preostala hiša sredi spornega gradbenega projekta »Beograd na vodi.« Po zaslugi istoimenskega projekta je bilo namreč iz beograjskih četrti Savamala in Bara Venecija do sedaj razseljenih 227 družin. Od leta 2014 se družina Timotijević upira pritisku oblasti, ki bi jo rada preselila, glavni razlog je spor zaradi lastništva hiše, ki se rešuje pred sodiščem.

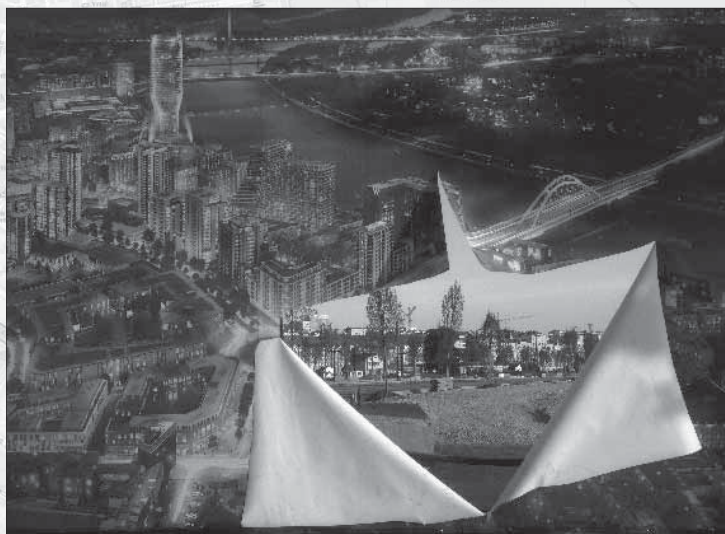

foto: Miloš Stosić

»Imam dokumente, da je hišo gradila moja firma (Iskra). To sem sprejel namesto ponujenega stanovanja. Ta hiša ni baraka. To je hiša, v kateri živim in v kateri sem vzgojil in izobrazil svoje otroke. Ko je bila plača dve marki, sem tukaj služil s svojimi rokami. Zdaj izpada, da sem proletarec na ulici, to je šala.«

(Vir: podpredsednik, <https://www.vice.com/rs/article/4xwdwj/na-prvoj-liniji-odbrane-odloženo-rusenje-poslednje-kuce-u-beogradu-na-vodi>.)

Miloš Stosić (prevedel JN)

foto: Miloš Stosić

foto: Miloš Stosić

foto: Miloš Stosić

foto: Miloš Stosić

BREZPLAČNE PRIREDITVE

KAJ: Ukrajina: kulturnozgodovinske vezi s Slovenijo – Vlasta in Vojko Markočič

KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, 3. nadstropje, Ljubljana

KDAJ: 5. 6. ob 18.00

KAJ: Mir ali premirje? – dr. Igor Grdina

KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, 3. nadstropje, Ljubljana

KDAJ: 11. 6. ob 18.00

KAJ: Ali so čebele preživele dinosavre? – Iztok Holz

KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, 3. nadstropje, Ljubljana

KDAJ: 18. 6. ob 18.00

KAJ: Sodobni pristopi pri obravnavi zasvojenosti – Matic Munc

KJE: Knjižnica Otona Župančiča, Kersnikova 2, 3. nadstropje, Ljubljana

KDAJ: 19. 6. ob 18.00

KAJ: Bitjovzorčasti svet, razstava slik Laure Ličer

KJE: Filozofska fakulteta, Aškerčeva 2, 5. nadstropje, Ljubljana

KDAJ: do 10. 6.

KAJ: Poletna muzejska noč – prost vstop v muzej

KJE: Mestni muzej Ljubljana, Gosposka 15

KDAJ: 16. 6., 10.00 - 18.00

KAJ: Tomislav Gotovac, retrospektivna razstava

KJE: Mestna galerija Ljubljana, Mestni trg 5, Ljubljana

KDAJ: do 10. 6.

KAJ: Svetlobna gverila: Barve

KJE: Galerija Vžigalica, Trg francoske revolucije 7, Ljubljana

KDAJ: 11. 5. - 16. 6.

KAJ: Maruša Šuštar: Globoko nad nami

KJE: Bežigrajska galerija 2, Vodovodna 3, Ljubljana

KDAJ: 16. 5. - 30. 6.

KAJ: Andrej Brumen Čop: Tisoč žerjavov

KJE: Bežigrajska galerija 1, Dunajska 31, Ljubljana

KDAJ: 23. 5. - 30. 6.

KAJ: Zaključni nastop udeležencev literarne delavnice (kratke zgodbe) LUD Literatura, mentor Andrej Blatnik

KJE: Knjižnica pod krošnjami (Trnovski pristan), Ljubljana

KDAJ: 8. 6. ob 18.00

KAJ: Poletna muzejska noč

KJE: <http://www.tms.si/PMN/>

KDAJ: 16. 6.

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev! Pišite nam na e-naslov: urednistvo@kraljiulice.org.

NUDIMO:

POSREDOVALNICA RABLJENIH PREDMETOV,
STARA ROBA - NOVA RABA, POLJANSKA C. 14, LJUBLJANA.

- KOMBI PREVOZE, SELITVE, DOSTAVE, KOSOVNI ODVOZ, PRAZNJENJE
STANOVANJ, DEMONTAŽA IN MONTAŽA POHIŠTVA, BELJENJE ...
- ČIŠČENJE STANOVANJ, POSLOVNIH PROSTOROV, PO DOGOVORU.

PRESELIMO VAS

STARA NOVA
ROBA
A

POKLIČITE 030323128 (DELAVNIKI 08.00-16.00) WWW.ROBARABA.SI

OGLASNA DESKA

Narava se prebuja, prebudite se tudi vi. Škočite v PRP trgovinico na Poljansko cesto 14 ali v butik in skladišče v Studenec 41. Tam našli boste lončke za rože, okraske, knjige, slike, igrače, umetnine in starine. Ni, da ni, ker mi kupimo vse, kar je zastoj, in podarimo po simbolični ceni. Lahko nam tudi kaj donirate. Poglejte pa si tudi našo ponudbo storitev čiščenja, selitev, likanja, vrtnarjenja itd. Več na www.robaraba.si.

Izšel je drugi slovenski prevod knjige Willa Halla z naslovom Vodnik za opuščanje uporabe psihiatričnih zdravil v skladu z načeli zmanjševanje škode. Zainteresirani jo lahko kupite po ceni 3 € na sedežu društva Pražakova 6 v Ljubljani, ali jo naročite po ceni 5 € po pošti.

V društvu Kralji ulice sprejemamo hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo dobrodošla! Hvala!

Društva Kralji ulice se za donacije zahvaljuje:

- pekarni OSEM,
 - slaščičarni ZVEZDA,
 - trgovini SPAR,
 - društvu LAJKA za donacijo hrane za pse in mačke,
 - Srednji upravno administrativni šoli iz Ljubljane (SUAŠ) za pekovske izdelke,
 - SLOVENSKI FILANTROPIJI za donacijo oblačil in obutve,
 - društvu KROG 9 za donacijo živil in vsem dobrim ljudem za donacije oblačil, obutve in hrane.
- Se priporočamo, za naprej.

029
KRALJI
ULICE

Delovanje našega društva lahko podprete tudi tako, da nam namenite 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo država odmeri za preteklo leto. To storite s spodnjim obrazcem, ki ga izpolnite in

pošljete na pristojni urad FURS (v Ljubljani je naslov: Davčna ulica 1, 1000 Ljubljana). Hvala!

PODATKI O DAVCNEM ZAVEZANCU:

(ime in priimek davčnega zavezanca)

(podatki o bivališču: naselje, ulica, hišna številka)

(poštna številka, ime pošte)

(davčna številka)

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

(pristojni finančni urad)

**ALI GRESTE NA VOLITVE?
NE. NE DAJEM VEČ NA KREDIT!**

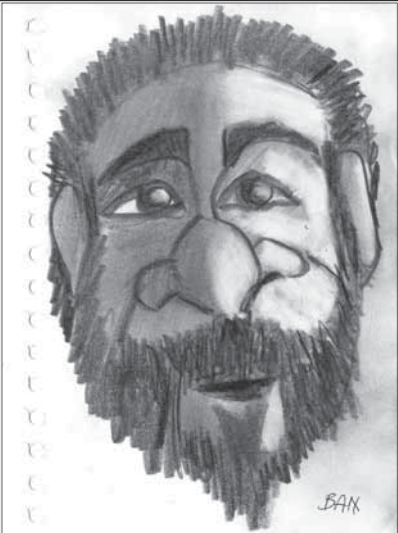
JURIJ KUNAVER

ZAHTEVA za namenitev dela dohodnine za donacije

Ime oziroma naziv upravičenca	Davčna številka upravičenca								Odstotek (%)
Društvo za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice	2	3	9	5	6	0	4	6	0,5

V/Na _____, dne _____

_____ podpis zavezanca/ke

SESTAVIL JOŽE PETELIN	MORSKA OŽINA MED EVROPO IN AZIJO	SESTRA ANTIGONE V GRŠKI MITOLOGIJI (iz: MESINA)	PTIČ PEVEC (iz: DRSTAN)	NAŠ SKLA- DATELJ (GOJIMIR)	VRSTA GLASBE (2 BESEDI)	LETOVIŠČE V BOKI KOTORSKI	PRILJUBLJE- NA IGRA S KARTAMI								
PECIVO IZ JAJC, SLADKORJA IN MOKE															
PRIPRAVA NA JAHALNIH ŠKORNJIH															
SLOVENSKI SLIKAR IN ODLIČEN ILUSTRATOR (HINKO)															
NALIVNO PERO (PO- GOVORNO)															
ŽENSKI OSEBNI ZAIMEK				PREPROSTO OROŽJE PRIPO- MOČKI ZA DELO											
EDEN OD ŽLAHTNIH PLINOV						PLJAČA ZA MRZLE DNI	POSTOPNO PRENEHANJE DELOVANJA	KRAJ V HRVAŠKEM PRIMORJU	GLAVNO MESTO TURČIJE	GOROVJE V SRBIJI MED MORAVO IN TIMOKOM	OKRAJŠAVA ZA SREDNJI	KANON	ŽELEZNIŠKA KOMP- ZICIJA	ZELENIČA V PUŠČAVI	
KRIŽANKE OSVEŽIJO ZNANJE	PRIZA- DEVNOST, VESTNOST	ŠPORTNO OBLA- ČILO	PRERAČUN- LJIVOST ZORANA ZEMLJA												
OSTER NADZOR (2 BESEDI)															
TATICA											MEHIŠKI PESNIK (OCTAVIO) IVO ANDRIČ				
IME IGRALCA BAŠIČA						POKRAJINA V SENEGALU IGRALEC FLYNN						ZLOG V BESEDI PIKADO			
ZAČETNICI PISATELJA NOVAKA			KRAJSA RAZPRAVA ENOTA ZA ZRAČNI TLAK				ŽELEZOV OKSID RIMSKI PESNIK OVID					POSEST V SREDNJEM VEKU	LJUDSKO IME ZA ŠTORKLJO	KRIŽANKE SO ANTI- SKLEROTIK.	
SUKANEC				KMEČKO ORODJE 25. IN 13. ČRKA							DOLGA DOBA, VEK	FRANCE ŠTRUKELJ HITER TEK		NORVEŠKA POP SKUPINA; TUDI MEDMET	
ARZENAL										ŠPANSKA TOVARNA MOTOCIKLOV TONE PAVČEK					
LJUDSKO IME ZA SKRIL					VAS NAD ŽELEZ- NIKI (DVE BESEDI)										
KATRAN				STE JO REŠILI DO KONCA?	LEOPAR- DOVA SAMICA										

Sestavil: Jože Petelin

Ime in priimek: _____

Naslov: _____

Rešitve šahovske uganke:

Rešitev: 1: Lf6, fx6. 2: Kf8, f5. 3: Sf7++

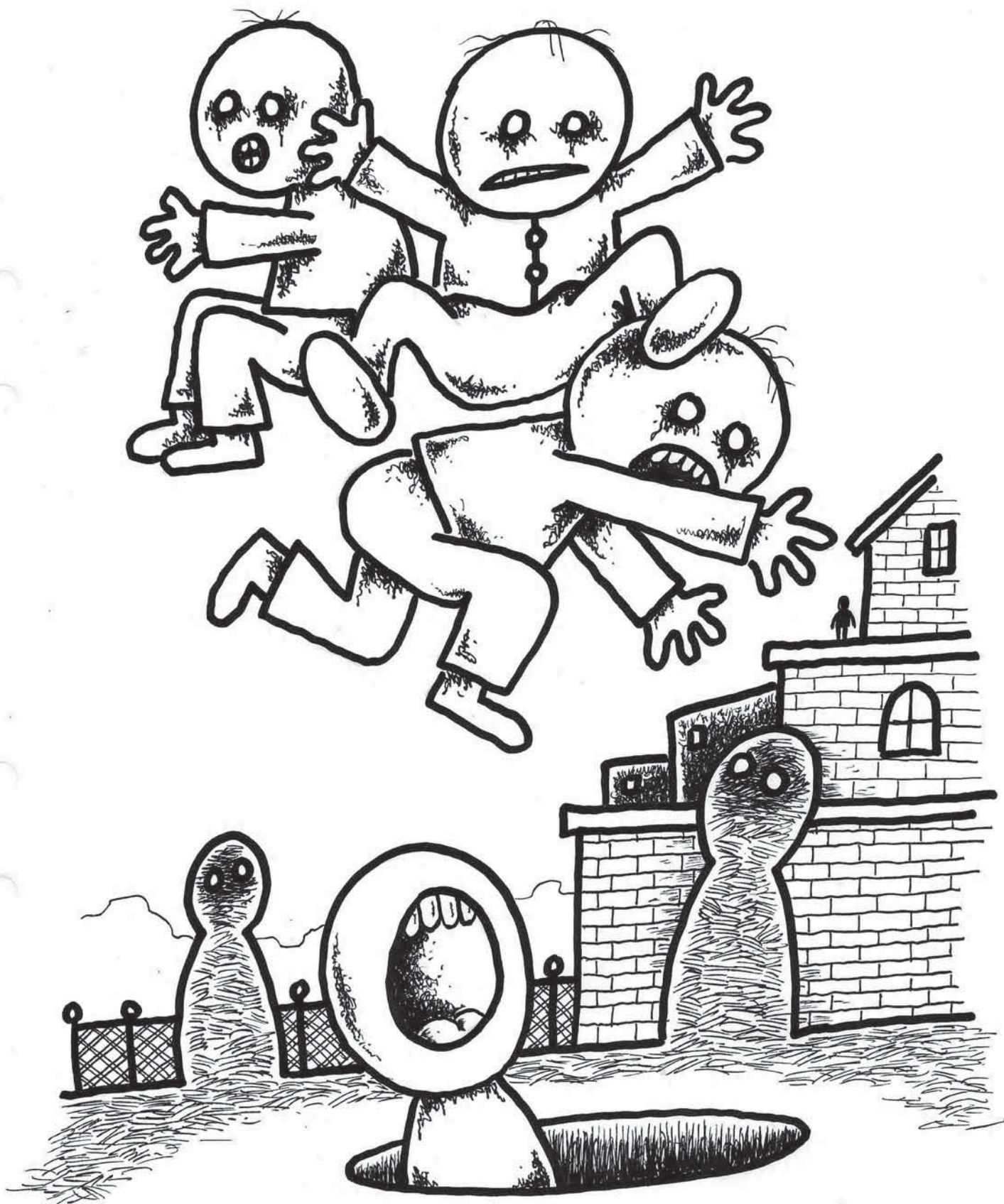
Uganaka:

A: Tiger, B: Ekipa

POZOR - NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjeno križanko pošljite na naslov: Društvo Kralji ulice, Pražakova 6, 1000 Ljubljana - in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Frančiča Meseno spoznanje, knjigo Novi svet – zbirka poezije in proze, DVD-trojček ter zgoščenko Ulične žvrgoljivosti Kraljev ulice.

Iskrene čestitke nagrajencem prejšnje pravilno rešene nagradne uganke, ki so: Ana Pirečnik iz Šmartnega ob Paki, Ondina Viler iz Kopa, Andrej Perme iz Kranja ter Janez Jakomin in Saška Lozar iz Ljubljane.

JANNE
KARLSSON '17

NATALIJA IN MITJA

Skupaj se boriva za lepšo
prihodnost – do zadnjega diha.

